

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 35. Fredagen den 30 augusti 1889. 2:dra årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Infaller helgdag på fredagen, ut- gifves tidningen näst föreg. eller nästfölj. söckendag.</p>	<p>Prenumeration sker I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens huvudkontor, i boklädorna samt å tidningskontoren</p>
---	---	---	---	--

Madame Carnot.

Iduns redaktion har i bref bedt mig anskaffa ett porträtt af m:me Carnot och att skriva några rader till det samma.

Porträttet har jag funnit, men först efter att ha sprungit halfva Paris rundt — ty m:me Carnots fotografier utställas, på hennes egen önskan, icke. Och texten? Ja, den är kanske ännu svårare att finna, och detta af det enkla skälet, att hennes lif utslutande varit egnadt åt familjen, åt ett välgörande arbete i det tysta.

En sak vet hvar man: hela Frankrike aktar mr Carnot, och hela Paris älskar m:me Carnot; lika redbar och fläckfri som Carnots karaktär är, lika ädel är äfven hans makas.

* * *

Säkerligen anade ej den vackra mademoiselle Dupont-White, då hon för jemt 25 år sedan äktade ingenjör Sadi-Carnot, den store revolutionsmannens sonson, att hon en dag såsom gemål till chefen för en af Europas stormakter skulle göra *les honneurs* vid festerna

i Elysée-palatset. Hon fortfor emellertid der att vara, hvad hon varit i det gamla, enkla hemmet: typen för en god moder och maka. Genom sin blygsamhet, sin intelligens och sitt hjertelag bredde hon en doft af hem i palatsets skimrande salar, som de förut aldrig haft, allra minst under Jules Grévy's tid.

När hon — såsom jag ofta haft tillfälle iakttaga — åker vid sidan af sin man och folket jublar: »*Vive Carnot, vive Carnot!*» och republikens president med sin vinnande hjertlighet besvarar helsingarna, då ser hon stolt upp till honom — mera som vore det en son än en make — och ett godt och lyckligt leende krusar hennes läppar.

Och folket säger då: »*C'est une femme de coeur!*»

* * *

Utan att egentligen vara hvad fransmannen benämner »*une femme supérieure*», är hon dock en kvinna, hvars naturliga esprit och begåfning utvecklats ge-

nom en fin bildning. Hon har egnat en stor del af sitt lif åt det godas tjenst, och hon står i spetsen för ett stort antal föreningar, hvilkas verksamhet går i denna riktning, deribland *Union des femmes de France*, eller med andra ord den franska afdelningen af »Röda korset».

I sitt uppträdande noblare än mången boren furstinna, utöfvar m:me Carnot på sin umgängeskrets ett stort inflytande genom ett fint behag, som alltid varit qvinnans mäktigaste vapen. Der till kommer en förtjenst — en bisak om man så vill! — som fransmännen skatta högt: hon klär sig med en utsökt smak, med en enkel, men fulländad elegans — hon är ju född parisiska också! Liksom presidenten Carnot för en tid sedan vid den stora kapplopfningen på Longchamps gjorde den gråa cylinderhatten till sommarens herr-mode, genom att då bära en sådan, har m:me Carnot mer än en gång varit den tongifvande i den qvinnliga modeverlden, tack vare någon liten originalitet i dräkten.

* * *

En omständighet, som kanske intresserar er, min läsarinna, är, att m:me Carnot vid sina besök på världsexpositionen visat en alldeles särskild sympati för den svenska villan, der hon då och då gör visiter, som äro allt annat än hvad man kallar »fransyska». Fröken W., juveleraren Jahnssons (firma C. G. Hallberg) biträde, har i sin vackra Rättviksdrägt förvärfvat sig hennes stora bevägenhet, och m:me Carnot har köpt en mängd allmogesmycken, af hvilka hon bar ett vid den senaste stora balen i Industripalatset.

De utställda väfnaderna från »Handarbetsvänner» kan hon likaledes ej nog beundra — och, tro mig, m:me Carnot har smak!

Paris i augusti 1889.

Alvar Arfwidsson.

Genom ett oförutsedt missöde har veckans nummer försenats med en dag, hvilket vi bedja våra ärade läsarinor benäget ursäktas.

Fogel-lill'.

Hedersamt omnämnd vid Iduns 6:te pristäffing.

*Fogel-lill' satt,
En dunklädd unge,
På nedersta gren;
Fann det så gladt
I lummig dunge
Och solens sken.*

*Uppåt han såg,
Hur grenar sträcktes
Till trädets topp.
Brinnande håg
I honom väcktes
Att nå dit opp.*

*Vinge så klen
Af längtan spritter,
Djerft sträckes ut.
På nästa gren
Qvittrande sitter
Han så till slut.*

*Uppåt det går,
Väg han sig röjer
Qvist ifrån qvist —
Drillar han slår,
Jubelsång höjer
Från toppen till sist.*

*Vida han ser:
Under är jorden,
Öfver det blå...
Högre allt mer!
Hans längtan är vorden
Solen att nå.*

*Högt öfver mark
Vingen den öfvas
Dag ifrån dag,
Växer sig stark,
Snart skall den pröfvas
I fångstort slag.*

John Hopper.

Konsten i hemmet.

Af Dolly Roon.

Hedersamt omnämnd vid Iduns sjette pristäffing.

Att detta så att säga nervösa tidevarf, då mångfaldiga intressen rastlöst jaga oss från det ena arbetet eller nöjet till det andra, då hvarken tid eller omständigheter, ja, till och med vårt eget oroliga sinne knappast vilja tillställa oss att söka en välbehöflig hvila, måste hemmet mer än någonsin vara egnadt att bjuda oss det lugn och den ro, som skola göra oss skickade att med nytt mod och stärkta krafter åter träda ut i världsvimlet.

Lycklig den, som uti sitt hem då finner denna nödvändiga hvila, finner den just uti det hem, som han må hända sjelf skapat eller hjälpt till att skapa, och dubbelt lyckligare må han känna sig, om konsten varit honom behjelpig här vid lag. En god uppfostran inför oss vanligen uti konstens rike; hvarför tillämpa vi egentligen ej oftare dess der inhemtade lärdomar vid vår egen härd?

Här utså vi hos våra barn det första fröet till det goda — hvarför då ej samtidigt liksom på lek införa dessa uti det skönas område och från deras spädaste ålder göra deras sinne mottagligt för rena konst- och färgharmonier?

Borde ej endast detta skäl vara viktigt nog för att förmå oss att, med skönhetssinnet som måttstock och konsten som hjälpreda, pryda våra hem?

Tyvärer sker detta sällan!

Orsaken härtill är ej alltid att söka uti bristen på förmögenhet, utan är ofta att finna uti oförmåga, frånvaro af god smak samt en total ligkiltighet. Man må ej tro, att denna goda smak, eller rättare detta erforderliga skönhetssinne, alltid kommer oss till handa som en gudagåfva, eller att, då den förefinnes, den obetingadt är medfödd.

Nej, den är oftast resultatet af en sorgfällig uppfostran, trägna studier, öfverläggningar och jemförelser.

Den omständighet, att månget hem måste bildas uti en må hända ofta ombytt, hyrd våning, förhindrar visserligen här till en del den gedigna konstens införande och en genomförd stils användande, men man måste dock ej kasta all skuld på denna omstän-

dighet, ty just uti detta fall skola ofvannämnda smak och skönhetssinne afgifva den bästa hjälpen och förmildra svårigheterna. Det händer dock rätt ofta, att dyrkan af det stileuliga drifves för långt och blir med uppoffrandet af komfort och trefnad så pinsamt noggrant genomförd, att till och med papperskorgen, spottlådan och ljusständaren äro i stil med det öfriga — man må ej förtänka dem, som erfara en sällhetsrykning eller höja en suck af lättnad, då de uti ett eller annat hörn upptäcka några föremål, som stå alldeles i strid med omgifningen. Nej låtom oss undvika denna här vid lag malplacerade konstdyrkan och låtom oss då hellre använda alla de nondescripta möbler, föremål och dekorativa ting, hvarmed olika folkslags smak riktat oss under det senaste årtiondet. Men låtom oss med största stränghet förkasta, hvad vårt skönhetssinne benämner skarpa och oharmoniska motsatser, som uti hela denna bizarra samling lätt förekomma, sårande vårt öga lika svårt, som då en falsk ton träffar vårt öra.

Man vill hafva komfortabla möbler till att hvila sig uti, men man vill också gerna hafva vackra föremål att smeka sitt öga med.

Äro vi uti den lyckliga ställning att kunna helt och hållet förfara enligt godtycke och på egen grund och inom egna murar skapa vårt hem, då kunna ju vårt skönhetssinnes och fantasins djerfvaste tankar blifva till verklighet, och vi framlefvä vårt lif uti konstrikt prydda gemak.

Då kunna vi frässa uti besittningen af salonger, boudoirer, sängkammare uti yppig roccoco och barock, uti matsalar, arbetsrum, biblioteker etc. i ren renässans o. s. v.

Vi ega alla dertill passande stuckaturer, siden, brokader, förgyllningar, guldfransade sammetsdraperier, massiva ekmöbler, koppar och messingshusgeråd, träsniderier, dyrbara elzevirupplagor och så vidare i oändlighet.

Här har man rättighet att förvänta den gedigna konsten, och här har man skyldighet att införa den.

Men det är ju endast en ringa procent af menskligheten, som har dessa fördelar, och således är det ej dessa lyckligare lottades hem, som vi taga till norm, utan vi hålla oss vid de tusentals andra hem, som skapas och prydas med ringa tillgångar.

Mycket ofta hafva trots dessa ringa tillgångar ett förvånande resultat ernåtts; och hvarför, om ej just därför att konst-känedom och urskilning varit verksamt behjelpiga.

Uti ett dylikt hem behöfva vi ej frukta att se Beethovens medaljongporträtt på pianots framsida, inga skräckinjagande oljetryckstaflor på väggarna, ej heller t. ex. ett antikt dryckeshorn på en så kallad ateniennes midt ibland parfymflaskdragande bronzzetter och liknande konstsaker; ej heller se vi uti hvardera soffhörnet en kudde med Thorwaldsens Natt och Dag derå broderade med stråperlor.

Nej här står allting på sin rätta plats och uti sin rätta dager; draperier, jardinierer och mattor finnas i tillräcklig mängd, men ej uti underhålliga kvalitéer och dåliga imitationer.

Det hela gör ej det fatala intryck, som så ofta erhålles, nämligen att man, då man åt det hela velat gifva en konstrikt, artistisk prägel, blifvit ledd utaf den förher-skande tanken: »prydligt och billigt!»

Huru mycken skada har ej denna fras åstadkommit?

Fransmännen, huru lättsinniga de än må synas, hafva dock rykte om sig att vara ytterst goda ekonomer, och de hafva också ett uttryck i samma genre, fastän precis det motsatta; de säga: »c'est le bon prix qui ruine». De hafva verkligen i många afseenden ofantligt rätt.

Då knappa tillgångar ej tillstädja anskaffande af äkta konstföremål, har man alltid utvägen att kunna skaffa sig goda kopior och imitationer. Men här måste man lika noggrant förvissa sig om en kopias eller en imitations trohet som om ett konstföremåls likhet.

Hellre endast några få goda kopparstick och fotografvyer än ett helt galleri oljetryck, hellre endast en lampett eller sköld af cuivre-poli än flere af förgyld papp och hellre inga statyetter än hiskliga gipsbilder o. s. v.

Jag vill ej citera flere exempel, ty jag hoppas att min goda mening ändå förstås. Ett stort men, som merendels förekommer uti våra dagar vid en bosättning, äro prentationerna att vilja finna allting ögonblickligen färdigt uti bodarne för att på kortast möjliga tid anskaffa alla de tusentals föremål, som äro härtill nödvändiga.

Vore det ej mycket bättre, om ett ungt par, då det skall sätta bo, i stället för att handla på beskrifna sätt (jag talar ej, om hvad köksattiralj och dylikt beträffar) såge saken mera lugnt an och efter noggranna öfverläggningar och jemförelser iordningstälde sitt hem och utan all hast, så småningom enligt smak, utrymme och förmögenhet, tillskaffade än det ena och än det andra föremålet. Det faller sig naturligtvis svårt att gifva några råd om huruledes ett hem skall inrättas och förskönas, ty hvar och en vill ju vanligen handla efter sitt förstånd och sin smak, men ett råd kan man alltid våga sig på att gifva: undviken de mest skriande felen mot konstreglerna, uppoffren ej dessa senare för det så kallade originella, som merendels alls inte är originelt, utan snarare ett obegripligt sammelsurium.

Läggen eder mera vinn än tillföre om konstens insteg och vårdande uti edra hem, och edra sträfvanden i och för detta skola krönas med framgång och gifva en rik ersättning för alla mödor.

Ännu en sak skulle jag vilja säga. Hvarför kan ej kvinnan göra konsten i hemmet till ett specialstudium? Kunde ej detta fogas till hushållsskolan, helsovårdsläran och barnskötseln?

Litet poesi uti all denna prosa skadade väl ej?

Detta specialstudium bidroge också måhända mera till framtida trefnad och glädje än de trängna studier, som offras t. ex. på pianospelningen. Såsom god hjälp till detta studium rekommenderar jag bland andra böcker såsom varande särdeles intressanta och lärorika: *Henry Havard, L'art de la maison*; *Georg Herth, Das deutsche Zimmer* och *Jacob v. Falke, Die Kunst im Hause*. Jag är öfvertygad att dessa verk, som öfver allt funnit en stor spridning, säkerligen förefinnes äfven uti goda översättningar, då man ej föredrager att läsa dem på originalspråken.

Min sommarexamen.

Solhagen, i augusti 89.

Högtärade herr Redaktör!

Ni får verkligen förlåta mig, att jag nu helt djerft kommer och tar er dyrbara tid i anspråk, fast jag bara är en karl och dertill en stackars skolflux, som egentligen förr i all min dar aldrig sysselsatt mig med annan literär verksamhet än att rätta »mina pojksars» sven ska och latinska skripta samt att laga samman en eller annan tysk explikationsöfning. »Så mycket djerfvare att nu i oträngdt mål taga till pennan,» säger ni, och jag måste medge, att ni har rätt. Men jag har en ursäkt — en stor ursäkt. Ty det har hänt mig något oerhördt. Ni är ju sjelf en man och känner, hur djupt en sådan kan känna sig kränkt, när en medlem af det »svagare könet» försöker emot en spela en öfverlägsen och docerande roll, och därför skall ni nog ock fatta det behjertansvärda i min sak och behofvet af en raffinerad hämd. Ty det har endast varit denna stora lidelse, begäret efter hämd, som kunnat drifva mig till dessa rader.

Jag måste medge, att jag sjelf och mina vänner nu i snart tio år varit ense om, att min hustru i det hela är en mycket söt och förträfflig qvinna, ja, nätt upp den förträffligaste på långa, långa vägar. Hon har alltid vetat att blicka upp till mig med den respekt, lärdomen och den manliga öfverlägsenheten ega att fordra; hon är den förständigaste (allt naturligtvis relativt såsom fruntimmer) lilla mamma för våra två barn och en riktig trollkonstnär i att stöka till vår anspråkslösa lilla vinterväning på La'gårdsländet till ett sannskyldigt paradiset. Och i köket är hon öfverlägsen; jag skulle bara önska, att ni en gång gjorde oss den äran i djupaste hvardagslag. Ni kan ej tänka er något mera delikat än hennes kåldolmar och hennes kryddsill. Men så studerar hon också flitigt i Idun hvarje vecka.

Nu skall ni dock få höra. Vi bruka alltid om somrarne, när min skola är slut, söka oss ut till skärgården; vi ha funnit ett förtjusande litet ställe, långt ut der det är billigt och luften är saltsjöfrisk, ett riktigt sanatorium för barnungarne. Ni kan icke tänka er, hur starka och brunbrända de bli på tre korta månader och nästan halft förvildade till på köpet, som vore de lössläpta fölungar. Jag tycker nästan att mamma lemnar dem väl stor frihet.

Nå, dermed må nu vara, hur det vill, men trivas — det göra vi förträffligt. Jag är en ganska duktig metare, om jag sjelf skall säga det, och har fisketur, som förslår; det är inte småsaker till aborrar, som vandrat ur min sump i mors gryta under de här tiderna.

Derför är det ej heller så underligt, att vi bli litet smått melankoliska, när hösten står för dörren, både Dudu och jag, och vi måste tänka på inpackningen och stockholmsresan. Min skola börjar om ett par, tre dagar, och den gyllene friheten sjunger på sista versen.

Det är verkligen så förtjusande skönt och vackert ännu här ute; sjön glänser så lockande blank, när solen behagar skina, och i täppan ha hvarken resedan eller remontanrosorna blommat ut. Litet skunt blir det allt tidigt nog om qvällarne, och jag får känningar af latinsk syntax och de tyska deklinationerna, men, rätt som det är, går månen upp, och det blir så silfverskärt öfver vattnet, i molnkanterna, bland strandens dimmor — och med ens så glömma vi alltsammans för den stund, som är.

Så var det också här om qvällen. Barnen

lägo redan, motade till kojs; barn skola sofva sina modiga tolf timmar, när de äro på landet, det ger krafter och helsa mellan lek och ras, som godt komma till godo, då lexorna nu åter begynna. Men Dudu och jag hade just lemnat vår läckra kräftsupé på verandan, och nu sutto vi hand i hand på den lilla bänken nere vid bryggan och kommo öfverens om, att augustimånken ändå är augustimånken, svärmiska, skam till sägandes, som ett par vanliga nygifta tosingar.

Så kom melankolien.

»Det blir allt bra vemodigt att fara ifrån all den här härligheten så snart, du Sven», suckar lilla frun och kryper tätt upp till min sida. »Ser du mångatan der ute på fjärden, hur den blinkar och vinkar, precis som ville den locka till en promenad?»

»Ja, och det sköna aborrisket», instämmer jag.

»Ack, fisk; det kan man få i hallen lika bra. Hur kan du vara så prosaisk», säger hon.

»Det är prosan, man lefver af», svarar jag, synnerligen slående.

Så är hon tyst en stund.

Men litet efter öppnas på nytt den lilla näbben.

»Hvad har du nu egentligen lärt under den här sommaren, Sven», frågar hon och ser upp i mina ögon.

Jag blir verkligen förbluffad.

»Lärt! — hvad menar du, min vän; du tänker väl inte, att jag på nytt har börjat läsa lexor?» invänder jag med en mild förebräelse i tonen.

»Nej — inte precis! Men något ditåt ändå; dertill borde vi meanniskor aldrig bli för gamla.»

Har man hört på maken — hvilken snusfornumstighet!

»Jag har just lust att anställa en liten examen med dig.»

»Dudu», svarar jag, allvarligt och ännu gruffigt förvånad. »Examen, examen? Jag känner inga andra examina än min höst- och vårexamen, och der är det jag, som är den examinerande.»

»Det skadar väl inte, att för en gång byta rollerna, herr magister?» Och så skrattade hon.

Nej, i qväll var hon för besynnerlig, min praktiska, enkla lilla Dudu! Jag har svårt att tro mina öron och tiger still i brist på bättre, medan jag öfvertänker mitt parti.

»Seså, sitt nu inte der och se dum ut, nu börja frågorna: *Hvad har sommaren lärt dig om barnen?*» fortsätter hon och rycker i min rockärm.

»Kära Dudu — hvad kommer åt dig, hvad är meningen? Lärt mig om barnen? Jag skulle just vilja veta, hvad den lärt dig sjelf.»

»Jaså, du svänger dig med motfrågor. Ja, bevars. Du skall få höra. Jag har nämligen funderat ut det som så, att om vi föräldrar riktigt med allvar och god vilja begagnade tiden att studera och iakttaga våra barn, icke läte det minsta tillfälle, den obetydligaste lilla omständighet obemärkt gå förbi, utan beständigt lade hvarje ny liten erfarenhet till de gamla, så skulle vi dermed kunna göra mycket godt både för oss sjelfva och dem. Borde vi inte vara skyldiga att på detta vis dag från dag skaffa oss ett rikt materiel af »kjendsgeneringer» ur våra barns lif, på hvilket vi kunde grunda vårt behandlingssätt utaf dem i smått som stort, grunda hela vår uppfostringsmetod? Ja, ja — jag ser väl, hur du rycker på axlarne, och förstår, att du vill göra dig lustig öfver mina lärda fraser; men det är inte så lätt för ett stackars fruntimmer att slående uttrycka, hvad

hon menar; jag känner det så väl, men jag menar det inte alls så torrt teoretiskt, som jag säger det. Du må tro min metod visat sig praktisk. Det är först i sommar, jag riktigt på allvar begagnat den.»

»Kära Dudu, de der funderingarna äro ju mycket bra, men de äro solklara saker, dem alla föräldrar känna innerligt väl, och så kommer du och predikar öfver dem, som om du uppfunnit något spritt spångande nytt.»

»Solklara — ja bevars; men det är det, jag menar, att vi ändå så ofta i rätta och bästa tiden glömma att tillämpa dem. Om vintern äro ju barnen så upptagna i skolan, de äro från hemmet halfva dagen, och när de så komma hem, ligger lexbestyret öfver dem för den öfriga delen. Jag får egentligen aldrig rå om dem ordentligt på den tiden; men om sommaren är det något annat; då har jag här ute både själf bättre tid att sysselsätta mig med dem och följa dem dag från dag genom lekar och arbete, och de å sin sida bli förtroligare, mera öppet naturliga, medan sommarfriheten varar. Vet du, jag har under denna sommar på så vis fått syn på och lärt känna många små karaktärsdrag och lynnesegendomligheter både hos Karl och Vera, som förut aldeles undgått mig, men som äro viktiga att känna. En liten oart att motarbeta den ena gången — en vacker liten brodd att taga vara på och stödja den andra. Båda delarne kunna från början vara så ringa, att vi lätt förbise dem; och så blir oarten, som i rätt tid beaktad lätt kunnat qväfvas, till ett svårutplånligt lyte, innan man vet ordet derom, och den lilla brodden kanske förtvinar i saknad af ans. Har inte du tänkt på det samma och märkt, hur mycket närmare vi särskildt om somrarne komma våra barn?»

»Jo, bevars», svarade jag; jag började dock verkligen finna Dudu minst sagdt en smula retsam med sina teorier, gamla som gatan. Men hon går käckt på.

»Ja, och vi två sjelfva sedan; jag tycker, att jag rår om dig dubbelt så mycket på sommaren som om vintern; nu har du helt och hållet varit »min egen gubbe», men då skall den stränga skolan och lexläsningen också ta dig ifrån mig. Och därför har jag nu också passat på och grundligt studerat dig, sida från sida, precis som en intressant bok, man ändtligen fått till läns. Ja, min gubbe, det var kanske inte bara vackra sagor på alla bladen; men — för det mesta!» Och här lyfter Dudu, skälmskt leende, sitt lilla pekfinger som till en varning midt för min näsa. Ögonblicket derefter har jag hennes varma kind uppe mot min och hon hviskar:

»Ja, nu har jag verkligen medgifvit det — för det mesta! Men du skall inte bli egenkär för den saken, utan komma ihåg att just i det kapitlet har en hustru lite svårt att bli opartisk. Har inte du också i sommar lärt något godt eller ondt om mig, Sven?»

»Nej, det har jag verkligen inte, annat än hvad jag kände förut, ooh det är, att du är en snäll och rar liten hustru, utom när du — du är —»

»Stygg, ja, menar du!»

»Ja, precis så otreflig och tillgjord som du varit i qväll! Nu börjar det dessutom bli för kallt för dig här ute, och det kan vara tid att tänka på sängen. Eller är ännu inte examen slut och all din sommarvisdom?»

Jag var verkligen litet skarp i tonen mot stackars Dudu, men hon hade då ej heller plågat mig måttligt, fastän hon nog *menade* det bra; och nu såg jag, hur det började rycka kring den röda lilla munnen och ögonen af undertryckt snyftning, när hon svarar:

»Nej, egentligen långt ifrån.» Ty envis är hon, Dudu, och nu hade hon föresatt sig att stå tappert vid.

»Du är verkligen lustig; du har väl också studerat och lärt en hel mängd om jungfrurna i sommar?»

»Ja,» snyftar hon. Det är i crescendo.

»Och om Bob kanske?»

»Ja-a...»

»Och nu ville du också veta, hvad jag lärt om alla dessa?»

»Ja, just...» men nu börja tårarne tillra, den ena efter den andra, och min lilla hustru ser så bedröfvadt och förebrående upp till mig, att mitt hjerta med ens veknar, och jag drar henne ned bredvid mig på bänken och smeker hennes panna. Se, då är allt åter bra!

»Men en sak säger jag dig, Dudu: jag kommer att hämnas, för att du i dag velat mästra mig.»

»Hämnas?»

»Ja, jag skrifer till Idun och beklagar mig; jag berättar, hur du i qväll tagit munnen full, och vi få väl se, om inte dina egna medsystrar skola ge mig upprättelse.»

»Du får inte göra det, Sven.»

»Jo, jag gör det!»

»Nej, du gör det *inte!*»

Men jag tystade hennes trotsiga mun med en kyss. »Du får väl se,» sade jag.

* * *

Nu står hon öfver mig vid mitt skrifbord, just som jag slutar dessa rader till er, herr Redaktör, och hon säger, att efter jag är en så elak och olydig man, skall jag ändock tillägga till sist, att hon tycker, det en sådan här sommarexamen borde litet hvar anställa med sig själf, och det skulle bli till god nytta.

Jag vill icke neka henne denna envishetens sista lilla triumf att få komma med yttersta ordet, då jag dock nu framlägger min sak för edert oväldiga omdöme; och hon tar själf pennan ur min hand och stryker under sina ord. Är det inte likt fruntimmer?

»För resten trycker han det inte,» säger hon, då hon går ut.

Och på det hoppet är det nu hon lefver.

Eder

Sven Vide.

De fyra årstiderna som fönsterjalusier.

En sorts synnerligen vackra och trefliga fönsterskärmar af färgadt glas och pressade blommor äro för närvarande mycket på modet, kunna lätt tillverkas och med tillhjälp af god urskilning och smak få rang af verkliga små konstverk. Särdeles vackert blir det att på de samma konstnärligt framställa de fyra årstiderna. För att representera våren väljer man en icke för mörk, lagom afpassad grön glasskifva, på hvilken blommande salix, hassel- och alqvistar (alla pressade och torra) uppklistras. Der emellan finna pressade snöklöcker, violer och andra vårblommor lämpligen plats. Bäst är att arrangera dessa vårens barn i halfkrans på den gröna glasskifvan. Som inskrift textar man vackert med tusch följande vers (af V. E. Öman):

Nu vaknar lifvet upp kring gröna stränder:
gladt speglar svanen sig i böljans stål,
och fjärlin dricker morgonsolens skål,
kredensad utaf blommans späda händer.

Sommaren framställes på en mörkröd glasskifva, hufvudsakligen af gräs och ax, hvartil man för att vinna ytterligare omvexling fogar några blåklint och vallmo. Ett par insekter, fjärilar och skalbaggar böra ej felas. Det hela arrangeras äfvenledes i halfkrans, så att det kan verka som pendant till vårkompositionen. Som inskriftspråk lämpa sig dessa rader (af K. G. af Leopold):

Oupphörligt dag från dag,
o natur, du dig förnyar,
jordens grönska, luftens skyar,
allt har ungdom och behag.

Hösten framställes bäst af höstligt frostbrokiga blad på höggult glas; blommor af hvarje slag utelennas helst. Arrangementet af halfkransen bör korrespondera med vinterkompositionens. Som inskrift föreslås följande vers (af F. Holmgren):

Flydda äro sommarns korta dagar,
höstens kulna vind kring fälten jagar,
vissna blad ha öfver marken strör.
Ljuf är värmen då vid lugna härden,
ljuft att i en liten vrå af verlden
ibland vänner glömma
tidens vaxlingar derutanför.

Vintern framställes af vintergröna, gran, jernek och möjligen några edelweissqvistar m. m. på isglas (kornigt eller flammigt, mattslipadt glas). Granqvistarne särskildt måste omsorgsfullt vidfästas, då annars barren lätt falla af. Som inskriftspråk egna sig dessa ord (af A. Blanche):

Väl är den lång, den kalla vinternatten,
som land och haf till blodlöst hjerta sluter
och andas is på jordens bleka kind.
Men ej den evig är: — en gång skall solen
sitt eldspjut rikta mot den grymnes panna
och nordanvinden fly för vestanvind.

Tänkespråken kunna naturligtvis af hvar och en efter behag utväljas bland favoritförfattare, men de böra gifvetvis vara betecknande för de resp. årstiderna. Såsom en andra glasskifva (för att fasthålla de emellan befintliga blommorna) väljer man möjligen blåsfria fönsterglas, ej, som vi dock sett förekomma, spegelglas. En stilfull ekram gifver det hela en passande infattning. Vill man ej bekosta ram af ek, kan en vanlig fururam af en skicklig målare illusoriskt ekmålas.

Plats för blommorna!

Det är småsaker, af hvilka husmoderns vidmagthållande och skapande verksamhet är sammansatt, och detta är väl orsaken till, att så många anse en husmors arbete för obetydligt och underordnad. Men ville man blott göra sig det besväret att dag för dag och timme efter timme följa en flink husmor i hennes verksamhet, skulle man förundra sig öfver, hur många småsaker länka sig till hvar andra, och alla måste de utträttas med flit och omsorg, medan hand och fot ej få förtröttas och tankarne styra det hela, på det att deraf må framgå ett välgörande helt, som kan tilltala ögat och vederqvicka hjertat.

Den, som ej förstår sig derpå, ser ofta ned på det hela som på ett urverk, men hvad som bringar urverket att gå, derom har ingen begrepp eller bryr sig om att närmare undersöka. All denna brådska, allt detta arbete anser han öfverflödigt. Och likväl är detta urverk långt mera sammansatt och inveckladt, än många tro, och de flitiga händerna allenast äro ej tillfylles. Det vill mycket tålmod och uthållighet till att fortsätta arbetet i »trampqvaren» dag efter dag — man löper så lätt fara att sjunka ned till att bli en blott maskin, som utan att tänka, förrättar det arbete, som ögonblicket fordrar af den samma. Det finnes dylika qvinnor, som med santt hjeltmod skrubba och skura, till dess allt glänsar, qvinnor som äro praktiska från topp till tå, som äro ofelbara i allt, hvad de utträtta. Men deras dagsverk pregla sig med skarpa linier i deras tidigt åldrande drag, och det är icke dessa qvinnor, om hvilka diktaren säger, att de »strö rosor på vår lefnadsstiga». Nej, hvarhelst de gå fram, växa blott praktiskt nyttiga plantor, såsom kål och rofvor.

Det är ej det nyttiga allenast, som man bör taga hänsyn till, först när det förbindes med det sköna, när prosa vexlar med poesi

skapas detta hem, hvars trefnad vi alla känna, men ha svårt att med ord beskrifva.

På det sköna område höra blommornas, växternas odling hemma. Har man blott några få blomsterkrukor eller ett helt orangeri deraf — blotta tillvaron af blommor i hemmet skall verka välgörande. En husmor, som icke finner glädje i att ega blommor, icke tid att sköta dem, är alltid en smula att misstänka till sinnelaget. Låt hennes tid vara aldrig så upptagen, alltid skall hon finna tillfälle att sköta sina blommor. Till och med den mest obemedlade kan skaffa sig några sticklingar och skaffa en plats, der solens strålar nå dem; lång tid drar det ej att tillse och gifva dem den smula vatten, de behöfva, att uppbinda en ranka, att glädja sig åt en knopp, som öppnar sig för att visa blommans färgning — och hur rikligt lönas ej den möda, som offras på dem.

Till och med den fattigaste boning får ett annat utseende, när blommor vittna om husmoderns omsorg. Om än den nyktra prosan der har sitt hemvist, skola plantor och blommor eller en bukett ängsgräs sprida poesins fina skimmer öfver tillvaron. För det sinne, som känner sig tryckt af lifvets sorg och plåga, äro blommorna som en solglimt, en helsing från den sköna naturen utanför. Vi komma ofta in i ett rum, der vi känna oss förunderligt väl till mods, hvarför, veta vi knappast sjelfva. Det är icke snyggheten, ordningen allenast, det är blommorna i fönstret, som bjuda oss välkomna, ännu innan vi lära känna menniskorna. Och omvänt kunna vi i aldrig så prydliga rum känna, att något fattas. Allting är så kallt och liföst, ingenstädes finns der något lefvande, något grönt, ingenstädes sprider en bukett sin välukt. I sådana rum är det tomt, otrefligt — intet berättar oss om äkta qvinlighet. En mycket duglig husmor sade en gång, att barn och blommor förstöra ordningen i hemmet. Hon hade hvarken det ena eller det andra; ordning var det visserligen också, men den rätta andan felades dock. Nästan värre är det emellertid, när det väl finnes blommor i ett rum, men dessa gå under på grund af felande skötsel. Det är endast sällan brist på tid, som är orsaken; i regel är det brist på håg att passa de stackars fosterbararna, som orsakar deras undergång. De som älska blommor, för dem äro de lefvande väsen med kraf på omsorg lika väl som barnen. Detta sysslande med blommorna är ett sannt uttryck för det qvinliga sinnet, ty glädjen af att se plantorna trivas förstår endast den, som älskar dem. Ha vi med flit och omsorg fått dem att frodas och växa upp, bli de oss snart kära. Och kärlek till blommor är oskiljaktig från kärlek till menniskor. Här både gifves och tages det, och för oss sjelfva är det en välgörning att fröjdas af den sköna och rena glädje, som blommorna kunna gifva oss till lön för den omsorg, vi egnat dem.

Den första konditionen.

Nutidsbild.

Af Adolf Hellander.

Selma hade nyss kommit hem från en liten promenad med en väninna. Det är härligt att vid middagstid, då solen glittrar mellan de fullt utslagna trädkronorna, få ströfva fram i Kungsträdgårdens fashionablaste allé, iklädd den

nya förtjusande, men vidunderliga hatten och den öfriga, efter sista modet tillkrånglade dräkten. Förr var det att rusa från middagsbordet till lexorna och kriaskrifningen, nu är hon fri. Hon har avslutat sina kurser, och hufvudet vimlar i stället af fantasibilder. Hon ler sitt täckaste leende, hennes skratt låter öfvertänt, ögonfransarne sänkas för manliga blickar, men kritiskt granskar hon andra unga damers sommaroaletter. Hennes smak är modejournalens och hennes älskvardhet ett draperi, som hon kastar af i hemmet eller der begagnar endast vid »högtidliga tillfällen». Selma-typen ha vi nog sett litet hvar, den tillhör vår tid och har skapats af herr Högmöden och fru Fåfånga i äktenskaplig sammanlefnad. I hufvudet inpluggas kunskaper, men hjertat får kallna för husliga bestyr, för enkelhet och saktmod. Drifhusplantor äro granna, men de dofta ej som skogsblommor.

Selma drar af sig fyrknappshandskarne, stående framför modern, som sitter med tidningen i knäet. Hemmet är enkelt, möblerna gamla, men väl bibehållna. Boet och en tolfhundrakronors-pension voro allt, hvad fadern lemnade efter sig, men lyckligtvis blott ett barn. Skolafgiften var dock dyr, och toaletten kostade, ty man måste ju »vara som andra», och därför fick bordet bli så mycket tarfligare, ty det såg ju ingen. Allt lades på Selmas uppfostran, ty sedan, när hon växt upp till ung dam, borde verlden öppna sina första klassens dörrar för henne, hon kunde få en bekväm och inbringande plats i ett verk eller en bank eller, ännu bättre, kanske strax göra ett briljant parti och derigenom bli försörjd.

Sådana voro moderns tankar, och med åren blefvo de också Selmas. I läroverket hylade hon sig till de kamrater, som hade namn eller förmögenhet, hon insöp samma åsigtter och fordringar på lifvet, och hon glömde, att hon var en fattig flicka. Efter sin första bal i ett rikt hus, der lyxen bländade hennes öga, kände hon också behof af lyx, tyckte sig sjelf tillhöra samma sfär och visade förakt för alla dessa göromål, som en qvinna i ett enkelt hem har för händer. Flitigt läste hon, proppade in alla dessa läroämnen huller om buller, historia, språk och pianoklink, som utgöra den yttre polityren, och som ge namn, heder och värdighet af: »en bildad flicka». Skada, att fordringarna i allmänhet ej gå mera på djupet.

»Usch, hvad det är varmt,» säger Selma efter en kort nick. »Men hvad det är mycket folk i torget! Jag såg löjtnant Ridderstjelm, och han helsade så artigt. Så mötte jag Fanny T., och vet mamma — hon hade samma gamla blå klädning som i fjol. Jag begriper inte, hur man kan gå ut med den en middag! Är det inte dukadt än?»

»Nej, nej, kära du, jag satt och såg i tidningen; det står en annons här...»

»Hvad är det för en annons?» Selma rycker tidningen till sig.

»Jo, der — om guvernant.»

»Guvernant! Hvad har jag med det att göra? En ung, anspråkslös flicka, som genomgått fullständigt elementarläroverk och med goda rekommendationer, kan nu genast få plats som lärarinna för tre mindre barn hos en familj i mellersta Sverige, till att börja med under sommarmånaderna. Svar med upplysningar och referenser torde insändas med det snaraste till *** Äh! Bli lärarinna... och på bondlandet, nej, tackar så mycket!»

»Ja, men kära barn, hvem vet, det kan ju vara mycket fördelaktigt och bli roligt ock. Du vet ju, att dina inlagor till banker och försäkringsbolag ligga obesvarade — det är ju en sådan massa sökande, och med *din uppfostran* kan du ju inte ställa dig i handel eller sådant der, det passar inte. Men i en fin familj...»

»Och sitta på en kammare och läsa med ungar, jo, det blir trefligt! Och så gå och valla dem som en annan barnpiga — äh, man kan bli aldeles tokig, när man tänker på det!»

»Men du vet ju, att vi äro fattiga... jag blir ju alltid skyldig på hyreskvartalet... du drar mycket kläder — ja, ja, du måste ju klä' dig som andra...»

»Ja, det är också ett elände, att manska' vara fattig! Alla se en öfver axeln, man får försaka och skämmas och...»

Nu bröt Selma ut i gråt, icke det unga hjertats lenande majregn, utan häftigt, vredgadt, upproriskt, och så sprang hon in i andra rummet och smälde igen dörren. Hon satt der länge med armbågarne på bordet och hufvudet lutadt i händerna. Ögat var mörkt, och läpparne skälfdes af vrede. Det tågade förbi henne en massa bilder från vintern. Hon mindes sina baler, der hon blifvit firad och fjäsad, fått beundrare och nya väninnor. Hon hade koketterat, och det gick ganska bra och var mycket roligt; och nu skulle allt detta vara en dröm blott. Och så teatrarne — hon skulle inte få höra Ödmann i hvarje ny roll, hon skulle inte kanske på länge få komma på »dramatiskan», inte bli bekikad på promenaden — intet, intet... Hvad hon kände afund mot alla, hvad hon tyckte det vara grymt att vara fattig!

Nu hörde hon slammer af tallrikar och knifvar der ute. Det var modern, som dukade. Sådant brydde Selma sig aldrig om. Nu tänkte hon dock på, hur tarfligt allt var. De hade ju inte ens en piga, utan blott »hjelp till och ifrån». Ja, det måste väl ske, hon måste ut i verlden; men till landet — hu!

Hur kunde det väl vara der borta som lärarinna? Det stod »anspråkslös» i annonsen. Betydde det, att det var en tarflig familj, eller kanske det innebar stränga fordringar? Var det mycket umgänge der, ungdom, ungherrar? Kanske, som ofta på landet, blott prestens, som gjorde besök och någon klumpig inspektor med kylda händer. Allt låg i dunkel. Nå, ännu var det ju blott en tanke. Hon ruskade upp luggen och reste sig vredgad. Hon insåg tiden vara inne, att hon *måste*, men det retade henne. Modern öppnade dörren.

»Kom nu, Selma lilla, och ät.»

Man spisade under tystnad. Först sedan man stigit upp från bordet, vågade modern fråga.

»Nå, vill du inte; tycker du inte, du bör svara på annonsen?»

»Jo, gudbevars, det kan jag väl göra, men det lär väl bli så många sökande, så det tje-nar till intet.»

»Men du har ju vackra betyg, och särskild rekommendation kan du ju få både från läroverket och från konsul X., som kände pappa.»

Selma satte sig i enrum och skref:

Hon var en 18 års faderlös flicka, upp-växt i ett enkelt hem under en älskad moders ledning, hvilken genom stora försakelser beredt henne möjligheten att förvärfva kunskaper, så att hon med dem skulle kunna

gagna andra och derigenom sjelf förvärfva sitt uppehälle. Hon hade genomgått Ziska skolan och tagit pianolektioner för herr K. Hon skulle anse som den högsta lycka, om hon finge komma till landet, i ett fridfullt hem, ty hon älskade landet så mycket! De små ville hon egna sina bästa krafter. Hon vågade endast utbedja sig öfverseende och att få betrakta sina elevs mor äfven som sin o. s. v.

Svar dröjde ej länge. Man hade fäst sig vid de vackra tankar, som gömde sig under de skrifna raderna, tankar, som vitnade om anspråkslöshet och mildt sinne, och därför antogs lilla Selma och borde komma genast. Villkoren voro frikostiga.

Ja, der stod nu Selma med brevet i handen och tårar i ögonen. Nu var det gjort. Modern var idel glädje, isynnerhet när hon läste familjens namn, ett känt brukspatrons-hus, rikt och ansedt. Det var minsann inte »fy skam» att komma på ett sådant ställe. Selma såg bra ut och skulle nog göra lycka. Hvem vet?

Utrustningen gjordes i hast, och en vacker morgon stod Selma på ångfartygsdäcket, än gråtande, än vredgad på ödet, som låtit henne födas att tjena andra. Mor och dotter taga ett sista farväl — och så ut i världen. Selma gungade fram öfver böljorna, försjunken i drömmar, och dagen gick. Klockan sex lade ångfartyget i land vid den lilla stadens hamnkaj, der en kusk i enkelt livré med en vacker droska väntade för att föra »lilla fröken och hennes koffert» till det en mil från staden belägna bruket. Hvad vägen var vacker, och hvad skogen doftade! Selma började känna ett visst välbefinnande, fastän hjertat klappade af oro. Kusken pekar med piskan mot huvudbyggningen, som skymtar fram; nu svänger droskan upp för vägen, öfver gården och i en grann krok fram till trappan, der hela familjen står samlad, brukspatronen, frun och de tre barnen. Selma hoppar ur, hon är röd i ansigtet ända till hårfästet, det svartnar för ögonen. Då känner hon ett par mjuka armar, som omsluta henne, en kyss på pannan, och hon hör en varm, klar stämma säga:

»Välkommen, mitt kära barn, af hjertat välkommen!»

Är hon då inte en främling? Hon står ett ögonblick förvirrad, men vaknar snart vid barnens glada helsningar, vid att brukspatronen klappar henne på huvudet och önskar, »att hon måtte trivas hos dem». Hon framstammer »sin mors vördnadsfulla helsning till brukspatronessan», som leder henne in i rummen och drar henne ned bredvid sig i soffan. Det är ju, som om hon hade känt henne länge, denna dam med den nobla hållningen, med de kloka, grå, men milda ögonen och den lugna stämman, som utan en höjning leder allt. Selma känner, att här fins både hjertats adel och hjertats snille. Hon känner inom kort, att nu måste man vara ödmjuk, att i detta hus få ej högmod och egenkärlek resa sin nacke. Och hur förunderligt hemvarmt kännes det ej här! Så mycken kärleksfull hänsyn mellan föräldrar, barn och ända ned till tjänstfolket; och all denna frid utströmmar från denna kvinna, som rättar fel med ett ord och varnar med en blick. Aldrig hördes här denna meningslöst grälsjuka svada, som andra fruar kunna prestera i timal.

Selma fann snart, att här fortsattes hennes egen uppfostran. Under det att hon meddelade sina små kunskaper åt barnen, måste

hon sjelf bilda och omdana sitt hjerta under moderns ögon. De måste slipas bort alla dessa fel, den fula häftigheten, koketteriet, behagsjukan och pockandet på rättigheter. Hon blygdes att gå sysslolös på fritimmarne, när hon såg denna rika, finbildade fru sjelf lägga hand vid de enklaste göromål. I detta hus hörde hon det simpla arbetet äras, den äkta qvinligheten vördas. Och slagget föll så småningom, ty unga sinnen renas lätt nog — blott de falla i rätta händer och ställas inför det goda exemplet. Det är hjertats uppfostran, som ofta, tyvärr, försummas under jagten efter vetande, och de många andefattiga hemmen göra, att den unga flickan först hos främlingar kanske lyckas få lära, att huvudets kunskaper äro döda ting, om de ej i hjertat kunna inympa godhetens och kärlekens öförvanskliga skönhet.

Tio kafferegler.

- 1) Man bör ej bedöma kaffet efter bönornas färg, utan efter deras smak, emedan kaffet ofta är färgadt.
- 2) När man rostar kaffet, bör man endast rosta det kastanjebrunt: blir det svart, mister det sina finaste beståndsdelar, de flygtiga oljor, det innehåller. Kaffet får då en obehaglig, bitter smak.
- 3) Det varma, rostade kaffet bör ej strax slås upp på sina dosor, utan bredas ut på en stor bricka eller platta fat, för att det så hastigt som möjligt må kunna afkyllas.
- 4) När kaffet blifvit kallt, förvaras det i blekdosor, som kunna tätt slutas.
- 5) Den mängd kaffe, man vill mala, väges. Lätta böror bli nämligen vid bränningen större, medan tunga böror ofta bli mindre och tyngre, så att rymdmått ej kan begagnas.
- 6) Kaffet males så fint som möjligt. Ju finare det är, dess bättre drages aromen ur det.
- 7) Till hvarje kopp kaffe tagas 8 gram malet kaffe.
- 8) Kaffet bör ej kokas, utan musten utdrages ur det samma, genom att man tre gånger öser starkt kokande vatten öfver det.
- 9) Kaffepåsen är mindre lämplig; en filterapparat är att föredraga.
- 10) Kaffet bör drickas, omedelbart sedan det är lagadt, då det förlorar genom att gömmas eller uppvärmas.

Qvinnokongresserna i Paris 1889.*

Franska regeringen, som i sammanhang med världsexpositionen anordnat en rad af kongresser i alla frågor, hade äfven föreslagit att anordna en kongress för qvinnosaken, men med ett vilkor: man skulle ej få upptaga under diskussion qvinnornas politiska rösträtt.

Men detta ville ej alla underkasta sig. I Frankrike liksom litet hvarstades äro ej alla, som önska förbättra qvinnans ställning, af samma åsigt. Man kan ej enas om, huru man skall gå till väga eller huru långt man skall gå. Anordnarne af den år 1878 hållna qvinnokongressen, advokaten Richer och m:lle Deraismes, voro följaktligen helt misslynta med regeringens beslut och funno för godt anordna en egen kongress.

Kallelserna till de två kongresserna föreföll egendomlig i utlandet, och man hade svårt fatta det närmare sammanhanget. Då den enskilda kongressen skulle hållas i slutet af juni och den andra officiella i medlet af juli, sändes i allmänhet samma delegerade till begge kongresserna. Under det man fann en olika fransk publik i »la Salle de Géographie», der m:lle Deraismes presiderade, och i »la Mairie de St. Sulpice», der Jules Simon intog presidentstolen, så fann man ungefär samma utländska delegerade.

Den första såväl som den andra kongressen räknade bland sina medlemmar män eller kvinnor

* Efter ett bref i denna sak till Stockholms Dagblad tillåta vi oss meddela denna förkortade skildring.

från Amerika, Belgien, Danmark, England, Grekland, Holland, Italien, Norge, Polen, Rumänien, Ryssland, Schweiz, Sverige; ja, på den andra kongressen uppenbarade sig till och med i elfte timmen en representant för Spanien, der dock den s. k. qvinnofrågan torde ligga i sin linda. Det var emellertid först på den andra kongressen, som de utländska representanterna kommo i tillfälle att närma sig hvar andra. Den första kongressen var nämligen i många fall ytterst bristfälligt organiserad.

Första kongressen.

Det var den 25—30 juni, som den första kongressens förhandlingar pågingo. I Geografiska sällskapets rymliga lokal var en brokig samling. Qvinnokönet var naturligen det till antalet öfvervägande. Från hvarje land utnämndes en hederspresident, en artighet, hvarmed man sökte öfverskylla några yttranden och åtgärder, som ej buro pregel af den traditionella franska belevnheten. Bland alla här samlade kvinnor funnos representanter ej blott från alla land, utan äfven från olika arbetsfält. Der funnos qvinliga läkare och journalister, en qvinlig prest, en äldre, älsklig amerikanska, mrs Deyo; ett par qvinliga advokater, af hvilka m:lle Popelin, belgiska till börden, blond, med ett markeradt utseende, ädrog sig berättigadt uppseende; för öfrigt qvinliga författare, vetenskapsidkare, konstnärer och filantroper. Der funnos många eleganta, fina behagliga kvinnor, som väl ådagalade, att hvarken lärdom eller en offentlig verksamhet kunna drifva gracerna på flykten hos en under sunna förhållanden utvecklade kvinna.

Samlingen af kvinnor är således brokig. Likaså den af män. Hederliga, allvarliga gråhårsmän, entusiastiska ungdomar, och åtskilliga, som snart visade i sitt utprämdande, hvars andas barn de voro. Det franska manliga likaväl som det qvinliga elementet var nämligen starkt uppblandadt. Man talade om, att der funnos f. d. kommunarder af båda könen, med hvad sanning lemnas derhän. Visst är, att der funnos många oroliga huvuden, och att den franska bristen på ordning och disciplin oupphörligt framträdde.

Hvad förhandlingarna angick funnos der många intressanta anföranden både af utländska och franska deltagare. Åtskilliga tal berörde ganska lidelsefritt praktiska frågor såsom om barnauppfostran, om nykterhet, om skyddandet af unga kvinnor o. s. v.

Äfven i juridiska frågor funnos flere beaktansvärda anföranden. Den franska lagstiftningen är nämligen som bekant i hög grad orättvis emot kvinnan, och de fleste utländske jurister torde vara ense om, att den tarfvar en revision i flere stycken. Ej mindre än tre af franska jurister författade uppsatser om »la recherche de la paternité» upplästes, i hvilka påvisades orättvisan uti, att den förförda kvinnan är fullkomligt rättslös emot sin förförare, och att en fader ej behöfver understödja sitt oäkta barn.

Kongressens beslut gingo alla ut på beredande af likställighet inför lagen mellan man och kvinna. Den politiska rösträtten var naturligen ofta på tal, om den också ej kom att spela en så herrskande roll, som mängden föreställt sig. När man betänker den franska lagstiftningen i dess helhet, de franska sederna och bruken, så kan man väl förvånas öfver att denna fråga kan i Frankrike bringas under debatt, ja, rent af utgöra qvinnofrågan a och o för flere af dess förkämpar. Så många andra önskningsmål vore att framställa bara för att i Frankrike komma så långt, som man hunnit i England och Sverige.

Vi återkomma i nästa nr till en kort skildring af den andra, den officiella kongressen.

Guldfisken och dess vård.

För hvarje guldfisk bör man beräkna minst en liter vatten. Det är farligt att växla om med vattnet. Har man endast brunsvatten, bör man städa använda detta och aldrig vatten från sjöar eller åar. Har man vanligt sött sjövattnet, bör man ej vexla om med brunsvatten.

Friskt vatten bör man om sommaren gifva dagligen, om vintern hvar annan eller tredje dag och sörja för, att temperaturen är någorlunda lika i de två vatten, som bytas. Aquariet eller kupan bör vara djup och placeras i skuggan, då guldfisken ej älskar starkt solljus. Likaledes är stark rumsvärme skadlig för fiskarne. Botten af aquariet bör helst täckas med små kiselstenar och litet sand; härpå

Jag eller du?

Berättelse af Marie von Olfers.

(Forts.)

Sigfrid fortfor under allt detta att forska efter den förlorade. »Det är hans fixa idé,» klagade fru Kathe. I långa år var det förgäfvets. Ändtligen kom en skeppare, som bringade en förvirrad underrättelse, hvilken tydde på den lilla kuststaden. Skynten af en förhoppning gaf Sigfrid ny kraft; hans afsky för hafvet lemnade rum för en åtrå derefter, som ingen ro gaf honom. Fru och dotter hade på länge ej sett honom så tillfreds som på fartyget, hvilket med väldiga propellerslag styrde mot fjerran. »Han lever Margaretha,» hviskade han till dottern, »jag vet det!»

Då de landstego — orten var ett litet hafsbad — såg det öde och höstligt ut. Vårdshuset stod tomt, på verandan hängde hvisset vin. Regn och blåst slet af de sista bladen. De hvirflade genom luften, som ville de flyga mot himmelen, och hamnade i gatans smuts. Man begrep rätt icke, hvad främlingarna ville der, men gäster vid denna tid voro dubbelt värderade.

Det var marknad i den lilla staden, på vårdshuset drucko ännu några landtbor sitt glas, innan de foro vidare. Sigfrid ville sälla sig till dem i hopp att få höra något af intresse. De beredde den förnäme gästen plats. Äfven en reste sig, inför hvilken allt blodet vek från Sigfrids hjerta och åter häftigt strömmade dit, som skulle det sprängas.

Klas åter — ty det var han — mätte honom med hänfulla blickar, vände honom så ryggen och gick ut. Sigfrid ville efter honom, men knäen sveko och han signade i vanmagt till marken.

Man ropade på hans fru; Margaretha, som skyndade före henne, träffade i dörren samman med Klas; hon igenkände honom genast och ropade högt af glädje.

Med det jublande utropet: »gudfar Klas» fattade hon båda hans händer och ville draga honom med sig in, men han sköt henne ifrån sig, under det han orörligt och stelt blickade in i hennes älskliga ögon. »Nu är ju allt godt,» utropade hon, »kom endast med till far, nu blir han åter glad och frisk, det är blott för din skull, som han lider. Hvar har du varit? Hvarför har du alls inte låtit höra af dig? Hvarför lät du oss nästan förgås af ångest och längtan?»

»Din far vet det,» sade han och frigjorde sig från de späda händerna. »Jag kan ej komma till honom. Vi skildes som fiender.»

»Som fiender,» utbrast hon, och stora tårar fyllde hennes ögon. »Skulle sådana vänner någonsin kunna bli fiender?»

»Jag trodde det ej heller,» svarade han med bitterhet, »men jag fick dock erfara det, och då är allt förbi, för sådana gifves ingen försoning. Bäst hade det varit, att jag aldrig sett någon af eder, bäst, att jag låge begraven i hafvet!»

Hon lemnade honom bedröfvad; det var, som om jorden bäfvade under hennes fötter. Hvarför hade fadern icke sagt dem sanningen? Han sökte honom dock, han älskade honom. Förvirrad, full af tvivel kom hon upp. Sigfrid hade åter hemtat sig något.

Fru Kathe lemnade sin harm fritt utlopp. »Det är honom likt! Ej ett ord för sin vän; han låter lugnt honom dö, han mördar honom! Hvad kan han vilja dermed? Jag hatar den menniskan, så som jag aldrig hatat någon.

Jag förbannar honom för hvarje smärtsam timme, han beredt dig. Du skall glömma, förakta honom, som jag gör. Gråt inte, Margaretha, han är vår onda ande, han förtjenar det inte.»

Fadern ropade henne. »Gråt, mitt barn; gråt glädjetårar, att han lever. O, hur lycklig jag känner mig! Alldeles som skulle jag ännu en gång kunna finna ro.»

»Du älskar honom ännu,» utropade den unga flickan glädtigt. »Du är ej fiende till honom.»

»Jag älskar honom,» hviskade den sjuke. »Då måste han försona sig med dig, far.»

»Hvad som har hänt, kan jag inte säga dig, Margaretha; men vi äro skilda för lifvet.»

Fru Kathe hörde i orörlig spänning härfpå. »Han talar i feber,» sade hon derefter, »gå och lägg dig, Margaretha; jag skall vaka hos honom.» Då de voro ensamma, sökte han hennes hand. »Jag talar ej i feber, Kathe. Mellan oss skall inte längre någon lögn finnas. Du har varit mig en trogen hustru; jag är inte värd din kärlek. Medlidande, endast medlidande bör du hysa för mig. En tung skuld tynger på mig. Att Klas lever är för mig som en befrielse, en half förlåtelse; kom mig nära, närmare, jag skall säga dig, hvad som hände.»

En lång stund hörde man endast hans rosslande hviskning. Hon satt tyst, när han slutat, tyst med knäpta händer. Men efter några ögonblick kastade hon sig ned öfver honom. »Skulle jag också derigenom bli delaktig i din synd — jag kan inte annat, jag älskar dig!»

Så snart Sigfrid kunde resa, ville de derifrån. Han låg nu redan på verandan i de milda höstdagarnes solsken. Det tycktes nästan, som ämnade det på nytt bli sommar, så glödande svepte sig strålarne kring de döende blommorna. Den språksamme värden måste berätta om Klas.

»Han är en underlig, människoskygg herre,» sade han, »de goda misstror han och låter betjena sig af slödder. Ärliga menniskor, på hvilka man kan lita, finnas för honom ej till i hela vida världen. Då tar jag hellre skurkar, menar han, och är på min vakt; bofven Beppo och den gamla hexan Zeppa — det är hans hushåll. Endast sin hund har han kär. Visserligen är denna ett skydd, men till och med ett hundhjärta kan man muta, sade han nyligen. Han menar, att hos honom finnes ingenting att få, men slikt folk kan begå mord för ett par groschen. Han har ej en enda vän, ej en bekant, som varnar honom; när han är sjuk, går han till hospitalet. Det är ett bedröfligt lif, trots han är rik. Han har inte glädje af någonting.»

Dessa beskifningar skuro Sigfrid in i hjertat. Klas hade icke dött genom hans förvållande, men var icke detta lif sämre än död, och bar ej han skulden derför?

En gång, en enda gång ännu måste han se honom, hans längtan brände honom som en feber. Kanhända kunde han varna honom.

Han smög fram och till baka omkring hans bostad, så snart han kunde gå. Beppo såg honom med onda ögon. »Tag er till vara, min herre,» sade han, »hunden är ond, och jag ansvarar inte; hvad har ni här att göra?»

»Jag måste tala med din herre.»

»Der är han. Men han älskar inga nya bekantskaper.»

»Jag är en gammal vän.»

(Slut i nästa n:r.)

fästa sig fiskarnes ekskrementer, och vattnet håller sig rent. När man byter vatten eller rensar stenarne, böra fiskarne först aflägsnas, ej med händerna, utan med tillhjälp af ett nät.

Man bör aldrig utfodra dem med bröd, utan med finhackadt oxkött, oblater, myrugg, flugor, salad o. s. v. Särskildt är salad en älsklingsrätt för guld-fisken. Matning bör ega rum endast hvar fjärde eller femte dag, då fisken annars lätt blir sjuk af förstoppning och dör. Under månaderna från och med november till ingången af mars bör man alls icke utfodra, något som är af stor vikt och har sin grund i fiskens natur. I mars, april och maj utfodras sparsamt, då magen endast så småningom vänjer sig att mottaga födan. Den, som följer dessa regler, kan ha grundade förhoppningar att se sina guldfiskar friska och krya i 10—12 år. Detta är nämligen den normala lefnadsåldern för dessa behagliga små fiskar.

Literatur.

Paris just nu! Ögonblicksbilder från verdensutställningen i Paris 1889 af Gustaf Gullberg. Ad. Johnsons förlag, Sthlm. Hr Gullbergs bok har en stor och väsendtlig förtjenst, som ensamt den bör vara egnad att gifva den spridning — den är skriven med frisk uppfattning och fart. Man ögnar lätt igenom dess 220 sidor, och när man kommer till slutet, förvånas man att så snabbt ha hunnit dit. Detta är en god sak för ett arbete, som väl särskildt vill göra sig gällande som reselektyr. De vinkar och upplysningar för pariserfarande landsmän, som förf. lemnar, synas ock i allmänhet vara praktiska och exakta, om ock ett och annat misstag insmugit sig. Men man kan heller icke billigtvis ställa samma fordringar på dessa hastigt nedskrifna skizzer — »ett verk af femtio timmars tidningskrifveri,» säger förf. sjelf — som på en fullständig och utarbetad resehandbok. Korrekturerna hade bort omsorgsfullare tillses.

Från *Fahlerantz & Comp:s* välkända förlag förtäts utgifvandet af de förut anmälda förtjenstfulla häftesverken *Universalbiblioteket* och *Svenska parnassen*, och har det förra nu framskridit till 14:de och det senare till 8:de häftet.

På samma förlag är en godtöpsupplaga af den i vida kretsar uppburna norske författaren *L. Dillings samlade skizzer* under utgifning. Det synnerligen billiga priset af 50 öre pr 96-sidigt häfte bör vara egnadt att gifva de populära och underhållande berättelserna en talrik läsekrets.

Af det gedigna planschverket *Museum*, hvilket, som bekant, omfattar *afbildningar efter berömda tablour* från skilda tider och mästare, ha nu 7 häften utkommit. Detta arbete har trots sin prisbillighet verkligt konstnärligt värde och bör ej saknas i något hem, der öfverhuvud estetiska intressen funnit någon plats.

Teater och musik.

Kungl. operan uppförde sistl. söndag Bizets populära opera »Carmen». Hr *Ödmann* hade här återtagit Don Josés roll och frade i den samma en sannskyldig triumf ej blott som alltid hvad det vokala beträffar, utan snart sagdt lika mycket genom det dramatiska lif, han förstod förläna åt rollen. I detta senare afseende måste hr Ö. anses hafva gjort betydliga framsteg. Fru *Edlings* Carmen är sedan länge alltför välkänd att behöfva närmare omnämnas. Operan gick för öfrigt i sin helhet förträffligt och utöfvar fortfarande säker dragningskraft.

I afton gifves åter »Oberon». Det utförande, som för närvarande kommer denna opera till del, torde få räknas till det allra bästa. Också återhöres den ständigt lika gerna af den tacksamma publiken.

Vasa-teatern gifver i morgon lördag sin första föreställning för säsongen. »Till Paris!» heter lösen nu för tiden, och kan man ej komma till verdensstaden, så kan man åtminstone komma till Vasateatern och der få se en skymt af Paris och upplefva en mängd intressanta äfventyr i Seinestaden.

Rundmålningen — den första i Stockholm — har öppnats och säkerligen komma stockholmarne att inför den samma känna sig lika stolta och förtjusta som de känt sig besvikna i det likaledes nyligen öppnade Panoptikon. Ty under det man på senare stället så godt som fäfängt spanar efter all slags illusion, är denna på det förra stället rent af öfvervåldigande. — Vi torde återkomma!

Våra barn.

Barnen i hvardagslag. Tillåt dem intet sjelfsväld i hemmet. Det gamla ordspråket: »barn äro borta, som de hemma blifvit vanda», är sant. Haf icke för vana att förevisa dem, då främmande komma; detta är för »de små» både en tortyr och af skadligt inflytande, då de nytvättade, omklädda och uppsträckta med en hel lexå förmaningar att helsa och vara artiga föras in i förmaket till gamla eller unga tanter, som smickra och pussa dem öfver all höfvan. »Åh, så älsklig, så söt! Du lilla engel! Sådana ögon! Och dessa små händer! O, hvilka armar, kan man få se något sötare? Hvilken smakfull barnkostym, väl efter sista nummer af Skandinavisk modetidning?» Hvilket allt lägger en god grund till egenkärlek och fåfanga. Du ömma moder, som af kärlek ser i dina små plantor riktiga underverk, tro ej, att vännerna se med dina ögon. Ack nej! De finna i dina små »englar» helt vanliga barn och smickra dem i vänlig afsigt att glädja dig eller för att sjelfva vara angenäma. Lagg derför bort att presentera barnen på så sätt. Önskar någon förtrolig väninna se dem, låt då denna gå till dem i barnkammaren utan alla ceremonier.

Bostaden.

Om man nu inte precis vill helt skatta åt de nymodiga anordningarna vis-à-vis möblemangets placering, som, ni vet det ju, måste vara litet »snedvridet» i våra dagar — så kan man med åtskilligt smått åstadkomma en viss ledighet i det hela. Soffan t. ex. kan visserligen placeras i ett hörn, men inte alla rum äro passande härtill. Då låter man soffan stå på sin »nedärfda», traditionella plats å bredvägen, men sätter i stället bordet på »sned» der framför. Denna enkla ändring åstadkommer god effekt och gör, dels att alla sakerna å bordet framträda och fullt komma till sin rätt, dels att plats vinnes, då af de båda hvilstolarne blott den ena kommer något fram i rummet. Fins nu en pryddig pall å hvardera sidan, så ger det hela intryck af ledig behagfullhet.

En annan liten sak åstadkommer nästan ännu mera effekt. Genom att högt fästa upp den ena och låta den andra gardinen ha sitt vanliga fäste längre ned, får man för det första mera sol och dag in i rummet — blomsterbordet får en ypperlig plats och rikedom på himlajus — det hela ser artistiskt ut, helst om man har sjelfva gardinerna i djupa, vackra veck, der till en passande hållare, som vackert bryter mot gardinens snö. Det är en smaksak, om det är de båda yttersta eller innersta gardinerna, som skola »flyttas upp i graderna».

I birst på piedestaler och statyer — eller ock i trots af dessa — kan en behagfull omvexling åstadkommas medels björkstammar i lagom höjd och några dertill passande gröna växter, som genom sin rikedom på grönska och sin natur att vara lika vackra — om de skötas väl, förstås — vinter som sommar äro särdeles användbara.

Särskildt fins en sort — som jag under rubriken »Fönsterträdgården» sedermera skall tala om — hvilken isynnerhet, då den växer lika bra i vatten som i jord, lämpar sig härför såsom ock att hafva här och der — till ram omkring små staffin, till en i ärvig sig hållande, lefvande, grönskande bukett i vasar eller som en hel liten miniatyrbuske på ateniennen (jag har haft en sådan i snart halftannat år), och i hvars gröna famn små vita bilder, röda porslinsblommor e. d. ge ett minst sagt tjugande intryck och som, mer än verkliga dyrbarheter, väcka allas uppmärksamhet — åtminstone i min lilla salong. *Ebon Hoi.*

Hemmets trefnad. Villkoren för denna äro: 1) Ordning, icke allenast den, som

synes för besökande, utan ordning i hvarje vrå, i måltids- och arbetstimmar, i hvardagsdräkter så väl för barn, som tjänare, husmor och familjefar — i debet och kredit. 2) Renlighet, ej allenast i rum och kök, utan lika mycket uti kok-kärlen, i hvilka en sund eller osund föda tillagas, och som ofta genom okunnighet och slarf vålla sjukdomar, till hvilka orsaken aldrig upptäckes, och hvilka af detta skäl aldrig blifva botade. 3) En fridfull anda. Husmodern har härvid största inflytandet, då hon nästan ensam står i stundlig beröring med barn och tjänare samt bör öfvervaka dessa jemte de otaliga dagliga småsysslorna. Är hon af naturen lugn och mild, blir hennes uppgift lätt, i motsatt fall måste hon kämpa en hård strid med sig sjelf, ty endast genom sjelfbeherskning hinner hon målet. Anledningar till missnöje och otålighet kunna icke undgåas, men var modig; de skola minskas, om ni tager till regel att aldrig tillrättavisa, än mindre aga, förr än ni blifvit lugnare. Fly hellre än att i hetsigt lynne öfverila eder.

Bästa sättet att hålla damfritt i hemmet är att ofta tvätta golven med svag, kall såplut. Sopningen jagar hälften af det lätta dammet upp mot taket, och efter en stunds förlopp har man det igen, spridd på väggar, gardiner, möbler och golf. Genom denna hastiga tvättning, kan man ej behöfva skurning med borste på långt när så ofta som annars; då så måste ske och golven äro fläckiga, tages varm, skarp såplut dertill. Att stryka såpan på borsten och guida in den i träet har till följd att, oakadt vädring, såplukten blir besvärlig i flere dagar efteråt. Särskildt kärl och trasa användas för att ofta under skurning uppsamla orenlighet. Sköljning med rent, varmt vatten bör föregå torkningen, hvilken stycke för stycke sker genast derefter med grofva, rena handdukar.

Fönsterträdgården.

Har någon af Iduns läsarinna bland sina blommor någon palmart, hvars vackra utseende mycket gladd eder? Men så tilläfväntys börja bladen svartna och hela växten se tyngande ut, och ni vet ej, huru den skall behandlas. I så fall vill jag meddela ett råd, som jag sjelf för en tid sedan erhöill. Sätt en svampbit af en valnöts storlek mellan hvarje blad och stammen samt fukta svamparne, på samma gång ni vattnar jorden. Den bör planteras i en rymlig kruka i något sandblandad jord. Vattnas ymnigt och bör ha en varm, solig plats, ty palmers kronor skola badda sig i solens värme och dess rötter bada i vatten.

Vill ni ha edra kallor frodiga och blomgifvande? Plantera dem då i en stor kruka med fet jord. Låt krukans stå på ett stort, temligen djupt fat, som ständigt bör vara fylldt med vatten. Vattna dem någon gång med kall kaffesump. En del hafva den bakvända idén, att en kalla bör ha endast tre blad, och skära i så fall bort de öfverflödiga. Härvid säras den onödigt, och saft afjinner. Börjar ett blad gulna, skär då bort det och lägg stjelen, skuren i små bitar, på jorden. Skär ni af ett blad eller en blomma, låt det ej ske för nära stammen. Lagg på det sårade stället litet jord, hvilket hindrar saftens afrinnande. Ställ om sommaren ut växten på ett skuggigt, helst äfven fuktigt ställe, t. ex. ett dike eller dylikt. De vissna då alldeles ner, men hemta nya krafter för vintern och komma i dubbelt mått att glädja eder, när ej naturen har att bjuda på grönska och lif. Kallors odling brukar löna sig ganska väl, då dess blommor hos blomsterhandlare är en eftersökt vara. *Utilis.*

Köket.

Diskningen sker fortast och bäst, om man begagnar två diskbaljor med hett vatten uti, den ena för diskning, den andra för sköljning, och hvarje kärl torkas genast, ett efter annat. Till glas tages mindre hett vatten, och torkning sker på tunnslita handdukar eller dem, som äro finare än de, som begagnas till porlän och lerkärl etc.

Tvätten.

Ylletvätt. Till 18 kannor kokande vatten vispas 2 skålp. såpa, sedan vattnet uppslagits i tvättkäret; 2 matskedar ammoniak och en matsked terpen-tin islås derefter. Ylle tvättas genast häruti och sköljes i varmt vatten samt bör torka i varmt rum, annars blir det stult och hopkrumpes lätt. Vid bomullstvätt böra kläderna i tvänne timmar få ligga häruti, innan de tvättas.

Brygd.

Enbärdricka. 12 kannor torra, malda enbär öfvergutas med kallt vatten, att det står öfver bären. Detta bör stå ett dygn. Det hålles derefter på ett bryggkar, att lagen må afrinna. Vattent hålles på karet, så länge någon sötma är kvar i bären. Lagen hålles i en kittel, men intet grummel får medfölja. Kitteln sättes sedan öfver elden, att det må koka upp. Är det ej nog sött, bör det koka ihop något. Drickat upphålles så i förtent kopparkärl. Då det är nästan kallt, ilägges för 12 öre uppgjord pressjäst, hvarefter kärlet öfvertäckes och drickat får jäsa i varmt rum omkring ett dygn. Drickat hålles derpå i annat kärl, så att ingen jäst medföljer. Tappas på buteljer, korkas och hartsas, är färdigt efter fjorton dagar eller något tidigare. Lägges socker i glaset vid serverandet, bornerar drickat.

En mångårig husmor.

Huskurer.

Medel för lättare halsåkomma. Då man gått och genom förkylning eller annat fått litet ondt i halsen, att det smärtar då man sväljer, så skall man genast köpa kalkvatten å apoteket och gurgla sig i halsen några gånger dermed, då obehaget snart försvinner. I tid gjordt, skall detta enkla, men både af mig och mina anhöriga ofta bepröfvade medel förekomma till och med rätt betydligt halsåkomma. Men mer — genast! *Ebon Hoi.*

Hvarjehanda.

Lätt sätt att putsa silversaker. Vatten, hvari skalad potatis blifvit kokt, sättes åter på elden; då det kommer i kokning, lägges ett stycke soda deri, ungefär af en nöts storlek, och derpå nedlägger man de silversaker, som skola putsas och låter dem förbli i det vattnet i dryga tio minuter. Sedan upptager man dem och torkar dem, sak för sak, med en torr handduk. Helst bör man aftorka sakerna, medan de ännu äro varma, och man skall då få se, att de glänsa mera, än om de blifvit gnidna med det bästa och dyrbaraste polérfulver. *H-l-a.*

Rättika som födoämne och helsomedel. Som bekant gifves det både svarta och vita rättikor, dock anses de svarta i allmänhet bättre än de vita. Rättika eger förmåga att före måltiden reta aptiten och befordrar matsmältningen, om man efter måltiden åter ett par skifvor deraf. Såsom helsomedel är rättika af förträfflig verkan derigenom, att den fördrifver slem, rensar bröstet, stillar torrhosta och skaffar lindring vid vattnot och stenplågor. Rättikaft skall äfven vara att rekommendera vid mjelt- och leverlidanden. Man påstår äfven, att saften skall vara ett kraftigt medel mot verkningarna af alla slags gifter.

Om man beströr några skifvor med socker och låter dem stå och draga en dag, får man ett vatten, med hvilket ansigtsfinnar kunna bortskaffas.

H-l-a.

Frågor.

Nr 191. Huru skall man kunna få propen bort ur en flaska, när den gått af och endast nedre delen sitter fast i flaskhalsen?

Nr 192. En utomlands boende svenska frågar, om någon af Iduns alla läsarinna vill ge henne 2 råd.

1. Huru förhindra att håret affaller, så att hvita fläckar uppstå i hufvudet på ett elfva års barn?

2. Gif mig beskrifning på en treflig stickning till en sjal af seifgar.

Nr 193. Huru skall en med ohyra illa bekajad tupp på lämpligt sätt kunna befrias derifrån, frågar *en bekymrad hönä.*

Nr 194. Huru praktiskt använda mogna häggbär?

Nr 195. Idun är ni visserligen ett damer-nas organ och »vänliga tomte»; må det dock tillåtas en manlig läsare — ty äfven sådana finnas ju många — ställa en vördsam fråga. Hvad skall en ung man med »hjärtfel» och några klassers elementarskolekunskaper taga sig före med? Genom brist på lämplig selsättning nödgas han nu gå nästan sysslös. Kanske skall någon bland Iduns tusende prenumeranter kunna gifva ett godt råd åt *en unghappy.*

Nr 196. Hvad är bästa användningssättet af små, hårda s. k. paradissäpplen?

Prenumerant.

Svar.

Nr 64. Ljusgrå smertingsskor tvättas med en ren svamp, hvit tvål och ljunt vatten samt torka i stark sol. *M. A.*

Nr 84. Det lär vara nyttigt att guida halm- och rothattar, som gulnat, med bröds-skifvor. Minnes ej, huruvida med limp- eller hvetebrod. Gör sjelf ett försök! *Petronella.*

Nr 120. Kan X. Y. Z. åstadkomma cyan-kalium, så är det ett säkert och bra medel att borttaga lapisfläckar. Behandlas på samma sätt som bläckpuffver, men är ytterst giftigt. *I. E.-n.*

Nr 125. Det har lyckats mig att fördrifva myror från rosenbuskar i trädgården genom att hålla rundtomkring dessa det varma spadet, hvari krafter nyss blifvit kokta. (Fisk-spåd lär ha samma verkan). Roligt var att skåda, huru de små krypen skyndsamst togo till flykten. *Stenia.*

Nr 142. Boken »Det passar sig inte» passar kanske. Pris omkr. 1 kr. i alla bok-lädor. *Ignatio.*

Nr 147. När jag kokar förlorade ägg, så håller jag alltid ett par droppar ättika i vatt-net. Derigenom drager sig hvitan som en fin hinna öfver gulan, och de gå ej sönder vid uttagningen. *Stenia.*

— En stekpanna sättes på elden, med helt litet vatten. Då vattnet sjuder, ilägges små friska ägg bredvid hvarandra. De upptagas med flat sked och läggas på fat i kallt vatten och afrundas med dricksglas. Ligger hvitan öfver gulan, är felet för mycket vatten i pannan. *M. A.*

Nr 159. Se här en af mina bepröfvade satsar till mjuk pepparkaka, gräddad i form eller på plåtar med 3 cm. höga blickkanter (hvilkas längsidor äro c. 20 cm. och bredsidorna 10 cm.).

1/4 kg. hvetemjöl, 1/4 kg. sirap, 200 gr. smör, 100 gr. ister, 12 gr. renad potaska, 1 tesked kanel, 1/2 d:o kryddpeppar, 1/2 d:o nejlikor, 1/2 d:o pomeransskal (allt finstött), skuren mandel och succad efter behag. Sirapen värmes tillsammans med fett, dertill blandas den i vatten eller litet gräddede upplösta potaskan, derefter kryddorna och sist mjölet.

Degen arbetas och knådas dugtigt i träget och får sedan hvila 1 å 2 dagar i varmt rum. Vid utkafningen tillsättes man något hjorthorsalt samt den skurna mandeln och succaden, fornar kakorna efter blickkanternas storlek, garnerar dem med halva mandlar och gräddar försigtigt, så att de ej bli degiga.

— En annan beskrifning lyder så: 250 gr. smör röres till skum; 500 gr. sirap, 1/2 tesked hjorthorsalt, 3 droppar cederolja, 1 deserts- sked stött ingefära, 1 d:o hackad mandel, samt 375 gr. hvetemjöl blandas väl dertill och sist 3 hela ägg. Gräddas genast i form. *Stenia.*

— Mjuk pepparkaka tillblandas sålunda: 1 ☉ socker och 1 kvarter sirap får, med 5 stötta kardemumnor, 3:ne finskurna pomeransskal oppkoka. 12 äggulor vispas väl, och sirapen slås ljum deruti. Sist, då 12 ägghvitor vispats till hårdt skum och blifvit iblandade, röres 30 lod fint hvetemjöl uti. Formen bestrykes med smör och rifebröd, hvarefter bakningen sker i ett lufför het ugn. *Thea.*

— 1/2 ☉ sirap, kokas, 1/2 ☉ mjöl, 1 ägg, 1 tesked ingefära, 1 tesked eller 2 kanel, 4 st. kryddnejlikor, 1 matsked smör, 1 matsked gräddede, 1 tesked soda bicarbonat. Blandas väl och hålles i en förut smord, gjuten stekpanna och beströts med några mandelstrimlor. Svag ungsvärme. *Gamla Aurora.*

— 10 st. äggulor vispas upp, dertill blandas 5 till hårdt skum vispade ägghvitor och sedan iröres 105 gram siktadt socker, 100 gram kall sirap, som förut kokat helt litet med något finstött mandel, kanel, litet nejlikor samt finskuret pomeransskal uti; sist tillägges 375 gram godt hvetemjöl. Detta arbetas väl och hålles i smord och strödd form. Denna kaka tål att stå en halftimme i ugnen, vid lika stark värme som till sött bröd. *M. A.*

Observera!

Att alla äkta
"La Gracieuse"
äro försedda med nedanstående stämpel:

Alla fördelar framför andra sorter!

Allmänt erkänt bästa

Snörlif "La Gracieuse"

såväl i höga som låga former, finnes endast att erhålla hos

Henric Labatt,

27 Kongl. Hofleverantör,
Drottninggatan 27
Stockholm.

Obs.! Tillsändes, om livvidden uppgifves i centimeter eller decimaltum.

Obs.! Order mottagas äfven genom Iduns Uträkningsbyrå, Stockholm.

[282]

Breflåda.

Johanna. Hittills ha vi omvexlat för att så småningom invänja det nya. Till ett kommande år använda vi det uteslutande.

Bl. G-n, Ryssby. Omöjligt. Brevet är afhentadt.

En prenumerant. Leas porträtt skall komma. En stor älskare af rosor har bref på byrån att afhenta.

Nan. Genom tryckfel hade det kommit att stå Grena i st. för Grenna; det ändrades i ett följande n.r. Er skrifvelse har alltså helt säkert kommit rätt. Red.

Innehållsförteckning:

Madame Carnot; af Avar Arwidsson (med porträtt.) — Fogel-lill; poem af John Hopner. — Konsten i hemmet; af Dolly Room. — Min sommarestämman; af Sven Vide. — De fyra årstiderna som fönsterjalousier. — Plats för blommorna! — Den första konditionen; nutidsbild af Adolf Hellander. — Tio kafferegler. — Qvinnokongresserna i Paris 1889: Första kongressen. — Guldfisken och dess vård. — Literatur. — Teater och musik. — Jag eller du? Berättelse af Marie von Olfers. (Forts.) — Våra barn. — Bostaden. — Fönsterträdgården. — Köket. — Tvätten. — Brygd. — Huskurer. — Hvarjehanda. — Frågor. — Svar. — Breflåda.

Annonser.

Annonpris: 25 öre pr petitråd (=10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

Lärlarinna, kristl. sinnad, anspråksl., med glad och jemnt lynne samt van att underv. i vanl. skolämnen, språk och musik, erhåller pl. på landet för 3 barn om 12, 9 o. 7 år. Betyg jemte lönepret. torde sändas till Kärfsta p. r. [396] (G. 4807)

God plats

erhåller ett praktiskt och energiskt fruntimmer med vana vid och skicklighet uti böckers uppläggande, förande och avslutande, korrespondens och öfriga kontorsgöromål. Derjemte bör sökanden ega goda kunskaper i lefvande språk, särskildt tyska och engelska, men framför allt färdighet i svenska språkets behandling. Ingen, som ej eger nyssnämnda egenskaper, torde göra sig besvär. Svar med nödiga upplysningar och om möjligt med fotografi torde sändas till »Duglighet 75», adress Iduns Redaktion, Stockholm. [355]

PLATSSÖKANDE.

I anl. af Hois uppsats söker en bildad flicka anst. som »fröken» för husl. sysselsättn. uträttande. Goda vitsord. Ben. svar till »K.», Iduns byrå. [393]

Plats

att undervisa minderåriga barn i vanliga skolämnen, de första grunderna i musik och engelska språket samt i alla, efter nutidens fordringar, förekommande sorters slöjd önskar en 21 års flicka, som genomgått en större praktisk skola. Som sökanden är i goda ekonomiska omständigheter, fästes ej så stort afseende å lön, utan blott vänligt och godt bemötande. Svar till »21 år», Jämtlandspostens kontor. [382] [G. 22343]

En anspråkslös flicka önsk. t. okt. pl. att underv. minderår. i vanl. skolämnen, fr. o. t., samt handarb. Villig att bitr. m. hush.- o. skrifgör. Svar t. »Millie», Iduns byrå. [390]

Lärlarinna.

egande grundliga kunskaper samt 6½ års undervisningsvana, önskar plats i familj. Sysselsatt på samma ställe under de 4 sista åren med gossar, hvilka förberedas till elementarläroverkens 4 lägre klasser, önskas helst dylik plats Utmärkta betyg och bästa rekommendationer finnas. Svar, märkt »Lärlarinna», torde sändas till Jönköping, Kungsgatan 9 A. [334] [G. 22147]

En ung flicka af god fam, musikalisk, söker pl. som lärlarinna i en bild. fam. Underv. lemnas i vanl. skolämnen, språk, musik o. handarbete. Goda bet. o refer. Små pret. Svar t. K. R., Källeberg, Stenstorp. [386]

Plats som lärlarinna för mindre barn, skrifbitr. o. hjälp. i fam. önsk. af en ung flicka (e. o. postexped.) Svar till »Pligtrogen», Sundsvall p. r. [385]

En anspråkslös, bildad o. prakt. flicka, kunnig i alla inomhus föref. göromål, önskar pl. i höst att gå frun tillh. Svar t. Hedvig, Karlskrona, p. r. [395]

En stilla, anspråkslös 25 års flicka af bondeståndet söker till hösten plats i ett godt hem, der hon kan få hjälpa till med inom hus förefallande göromål samt anses som medlem af familjen. Den sökande har i föräldrahemmet fått deltaga i alla husliga göromål. Svar till »Karin 25», Söderköping. [387]

Som värdinna hos ansedd och aktad ungar eller enkeman söker en bildad, musikalisk och huslig flicka plats, nu i höst eller till våren. Svar emotes under adr. »Anna 29 år», Lysekil p. r. (G. 4540) [365]

Plats som skrifbiträde eller sällskap o. hjälp i familj önskas af en ung flicka af god familj. Svar till »Josefina», Iduns redaktion. [345]

En ung flicka

önskar till hösten plats i prestgård eller å större landegendom för att få deltaga i alla husliga sysslor, inga andra anspråk än att få vara som medlem i familjen. Tacksamt mottages svar till »Adie», Strängnäs, p. r. [371]

Ett bildadt, medelålders, ekonomiskt oberoende fruntimmer af god familj och vant vid husliga göromål söker plats hos äldre personer eller såsom värdinna. På lön fästes intet afseende, endast på ett trefl. hem. Snart svar till »Verksam», Grenna. [369]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24.
Behandlar företrädesvis mag- och hudsjukdomar.
Praktiserar 1 juni—1 sept. vid Hjo vattenkuranstalt. [153]

Med. D:r ERNST SALÉN,

Ögonläkare.
Bostad: Stora Vattugatan 2.
Mottagning: helgfria dagar kl. ½ 10—½ 12 f. m.

Tandläkaren

Constance Elbe,
Humlegårdsgatan 8, 2 tr.
Rådfrågningstid 1—2. [120]

Doktor Carl Flensburg
14 Lilla Vattugatan 14.
Hvardagar ½3—½4. Helgdagar 10—11.
Behandlar företrädesvis Barnsjukdomar. [34]

Doktor C. D. Josephson

Hötorget 11, 1 tr.,
Hvardagar 2—3. Helgdagar 10—11.
Allm. telef. 69 10.
Fruentimmerssjukdomar, Förlossningar. [133]

Tandläkaren

Adolf Hörnström
20 Regeringsgatan 20.
Mottagningstid helgfria dagar 10—2 och 4—6 e. m.
OBS! Verkställer allt, som hörer till tandläkarekonsten. [240]

ROLAND MARTIN

Tandläkare
Vasagatan 10, Stockholm,
snevt emot Centralstationen. [243]

En eller tvänne skolflickor

kunna erhålla god inackordering och moderlig omvårdnad. Goda referenser finnas. Vidare uttattelser hos A. Björkman, Mästersamuelsgatan 52, 3 tr. [383] [G. 4802]

Unga flickor

kunna få inackordering i en bild. fam., bosatt vid jernvägsstation, der tillfälle gifves att få lära alla i ett hus föref. görom. samt all sorts bakning, glacering och konfektberedning m. m. Kurser, beräknad för ett begr. antal elever, varar fr. d. 20 sept. till d. 20 dec. Pris i ett för allt 100 kr. Svar adresseras till E. E., Iduns byrå, Stockholm. [391]

Dräktreformföreningens modeller och mönster finnas i Josephina Ohlssons Modehandel, Blasieholmstorg 14 (hörnet af Arsenalsgatan). OBS. Beställningar mottagas. [392]

Husmodersplatsen tillsatt. J. Bodén. [394]

Iduns Uträttningsbyrå

ombesörjer genom fullt kompetenta personer uppköp i alla möjliga branscher gratis åt Iduns och Skandinavisk Modetidnings abonnenter och för uppdrag åt andra mot en *obetydlig* ersättning. Alla saker skickas mot efterkraf och få returneras (dock genast) mot fraktkostnaden. Dubbelt porto torde medsändas. [241]

Tillfälle till inackordering finnes instundande höst för en ung flicka i en bättre familj i Sköfde. Vidare genom brevexling med »A. E.». Sköfde. [362]

God inackordering

kan erhållas för barn under eller inom skolåldern. God moderlig vård i förening med billigt pris utlovas. Närmare underrättelse, skriftlig eller muntlig, meddelar Fru Maria Engelke, Södertelge, Vestra Kanalgratan 50. [388]

Inackordering.

En ung flicka, som önskar öfva sig uti husliga göromål och handarbeten, kan blifva inackorderad uti en aktad familj på landet, der äfven en fullvuxen egen dotter finnes till sällskap. Närmare underrättelser genom brevexling under adress »E. A.», Forssa, Katrineholm. [389]

SKANDINAVISKA

Allmänna Lifförsäkrings-FÖRENINGEN

Billigaste liffförsäkringsanstalt i Sverige. Inga aktieägare. Öfver 1,700 försäkrade för 6,200,000 kr. Har redan utbetalt 50,000 kr. i dödsfallsersättningar. Nära 100,000 kr. tillgångar. Öfver 125,000 kr. årlig premieinkomst. Kontor: Drottninggatan 38. [380]

Intubi-Kaffe

är det erkänt bästa, billigaste och helsosammaste kaffesurrogat. Finnes i hvarje väl fournerad specierhandel i Stockholm och landsorten samt i parti och minut hos

Stockholms Kaffeaktiebolag. [284]

Kom och profva

vårt ängrostade och malda **Hushållskaffe** à 95 öre pr $\frac{1}{2}$ kilogram = 80 öre pr skålp. Beredd af prima Java eger det en fin och angenäm smak, är helsosammare än vanligt kaffe samt medför genom sin dryghet ytterst stor besparing.

Stockholms Kaffeaktiebolag, N:r 4 Klara Östra Kyrkogata N:r 4. Allm. Telefon 244. [285]

Husmödrar!

Försöken **Th. Winborg & C:s** i Stockholm tillverkningar af

Concentrerad Attika på flaskor för utspädning.

Senap, blandad efter engelsk och fransysk smak, flere sorter.

Beefsteaksauce.

Soja, flere gånger prisbelönade och fullt jemförliga med de

bästa utländska fabrikat. Tillhandahållas hos Hrr specierhandlare. [95]

Husmödrar!

Kasten aldrig bort gammalt stickylle! Undertecknad emottager jemte ull äfven gammalt ylle till spinning, väfning (för hand), sehal- och filtberedning. Hos mig spunnet s. k. trasgarn är bevisligen det bästa och vackraste, som kan erhållas. Spånadslönen den billigaste i Stockholm. Beredning af filter oöfverträffad.

Otto Elmgren, Vesterlånggatan 66. [298]

J. G. Hammars Lampkök.

Stor värmeformåga. Brinna luktfritt. Brilljant belysning. Pris: enkla med en veke 4 à 6 kr., extra solida 8 kr., med två vekar 12 kr. och med tre vekar 18 kr. Fullkomlig beläthenhet garanteras hvarje köpare. [226] J. G. HAMMAR, 30 Malmskärnadsgatan

Arbete! Arbete! Arbete!

Ofta har man tillfälle att läsa annonser i tidningarna, hvaruti ödmjuka framställningar göras till människovännen att bispringa en betryckt nödställd nästa.

Fastän man kan hafva skäl hysa tvifvel, om i verkligheten någon filantropi existerar, så vill den person, som nedskriver dessa rader, dock göra ett försök att i någon mån väjda till de personer, hvars handlingar ledas af sådana känslor.

Annonsören har sedan 2 $\frac{1}{2}$ år varit i saknad af emjoj, bestämdt arbete eller egen gifvande verksamhet och har därför nödgats afyttra och belåna allt för att kunna skaffa familjen det nödvändiga underhållet.

Nu är ställningen kommen till sin spets: nu finnes ingenting att skaffa penningar på, och de nödvändiga dagliga behoven blifva *icke* tillfredsställda; hyran är obetald; att underhålla ett någorlunda respektabelt yttre är nu längre omöjligt.

Nu, efter många gjorda försök för erhållande af verksamhet med en tillbörlig anspråkslös inkomst, tillgriper han detta medel, ty han har *icke* försökt allt, då ej detta medel äfven användts.

Han framställer därför nu en vördsam anhållan till hvar och en af dem, som känna sig manade att *vilja* hjälpa sina medmänniskor i nödens stund, att de måtte skaffa honom någon befattning eller tillfälligt arbete. Förhållandena skulle då genast omgestaltas sig, de hungriga blifva mättade, de husvilla herbergerade, de nakna klädda!

Personen i fråga är i sina bästa år, har god helse, full vigör, redbar karaktär, är ordentlig, pålitlig, arbetsam, måttlig och respektabel i sitt enskilda lif; för goda kunskaper och skicklighet i räkenskapers utredning och förande, i bokföring och andra merkanliga göromål, vana och duglighet vid affärsresor såväl inom landet som i utlandet, har kännedom och erfarenhet i flere olika affärsbranscher äfvenså i tidningsmannagöromål samt andra för rättningar.

Certifikater och referenser, som styrka ofvan lemnade uppgifter, finnas hos redaktionen.

Red. kan i allo intyga sanningsenligheten af ofvanstående, äfvensom lemna alla upplysningar, som önskas. [95]

JOHN HULTENBERGS Tricotvaruhandel

28 Regeringsgatan 28, STOCKHOLM.

är försedd med ett väl sorteradt lager af alla slags tricotvaror till lägsta priser.

För Herrar: Strumpor, Tröjor, Kalsonger, Normalunderkläder, Ylleskjortor, Maggördlar, Damasker, Knävärmare, Vantar, Muddar, Sticked Mansvästar m. m.

För Fruntimmer: Stort och väl sorteradt lager af Ylle- och Bomullsstrumpor, Undertröjor, Ylleunderlif, Tricotnörlif, Ylleunderkläder, Simdräfter, Damasker, Knävärmare, Maggördlar, Muddar, Vantar, Yllevästar, Yllekoftor, Yllekjolar, Bomullskjolar, Filtkjolar, Ylledukar, Ylleschalar, Yllekragar, Teatermössor, Silkeschalar, Tricotlif m. fl. artiklar.

För Barn: Stort lager af Bomulls- och Yllestrumpor, Barntröjor, Gosströjor, Gosskalsonger, Maggördlar, Damasker, Muddar, Vantar, Barnmössor, Yllevästar och Koftor, Ylleunderbyxor, Barnkjolar, Sticked Gossvästar, Tricotkostymer för Gossar (Byxor säljas särskildt), Flickklädningar af tricot, Krokade Barnklädningar, Sockor m. m. [187]

Allt i goda kvalitéter.

Richard Anderssons Musik-skola

öppnas åter den 19 september.

Undervisning meddelas uti Piano- o. Orgelspel samt Harmonilära.

Honorar för Hötsterminen (3 månader): Piano: Klass I. Nybörjare, a) 2 elever på 1 timmas lektion 2 gånger i veckan: kr. 24 (för hvarje elev); b) 2 elever på 1 $\frac{1}{2}$ timmas lektion 2 gånger i veckan: kr. 36 (för hvarje elev). Klass II. Mera försigkomna, a) 2 timmar i veckan: kr. 75; b) 1 timma i veckan: kr. 40.

Honoraren för Orgel och Harmonilära äro i likhet med föregående år.

N. B. Påbörjad månad beräknas för hel.

Anmälningar och förfrågningar göras: skriftliga till den 16 september, muntliga efter samma datum. Mottagningstid: onsdagar och lördagar 1,30—2,30 e. m. (G. 31705) [360]

Stockholm, Brunngatan 28, 2 tr.

Sv. Panoptikon

Kungsträdgårdsgatan 18 öppet hvardagar och söndagar hela dagen från kl. 9 f. m. till 10 e. m. [359]

GUSTAF HOLMBLOM
KAPP-FABRIK
38 Vesterlånggatan 38
Nedra botten, 1 o. 2 tr. upp. [207]

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Aldre Pianos tagas i utbyte. OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.

GUST. PETERSSON & Komp., 38 Regeringsgatan 38.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmsjö. [35]

Olycksfall-Försäkrings-Aktiebolaget
SKANDINAVIE
meddelar olycksfallförsäkring. [375]

För Husmödrar!
Prima sockersaltadt »Gotlands» Fårkött,
utaf halfvild stam, att expedieras i oktober mot efterkraf. Familjer, som önska erhålla verkligt läckert hushållskött, torde med snaraste insända sina order till undertecknad. Priset är: $\frac{1}{4}$ t:a om 25 kilo 17 kr. $\frac{1}{2}$ » » 47 » 30 » franko Stockholm.
Emil Krokstadt, postadress: När, Gotland. [376]

Sybehörs-
Th. Karlsson & C:o Regeringsgatan 3
Mode-affär [381]

K. M. LUNDBERGS Bosättningsmagasin

7 Storkyrkobrinken STOCKHOLM Storkyrkobrinken 7.

Största och mest väl sorterade lager af

 Möbeltyger och **Borddukar.**

Gobelin-tyg (af ylle, bomull och linne) i flere bottenfärger; 130 cm bredd; kr. 6,75 pr meter.

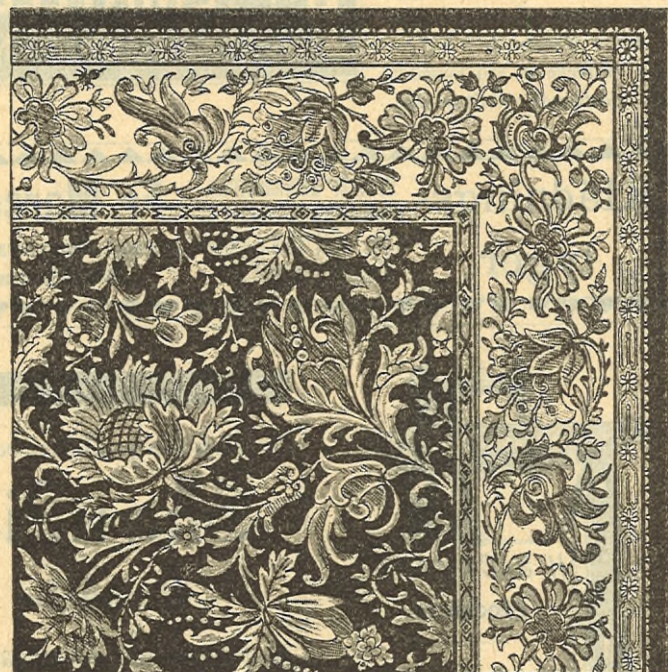
Hamptyg i flere bottenfärger; 130 cm bredd; kr. 2,50 pr meter.

Möbeltyg: Helylle Lasting i alla färger; 130 cm bredd; kr. 3,50 pr meter.

Ett
parti
**Schagg-
Dukar**
realiseras
till 20 à
25 kr.
pr st.

Bordduk: Tapestry-väfnad i flere bottenfärger; 150×150 cm; kr. 11,50. 180×180 cm kr. 17,00.

Gobelinduk i flere bottenfärger; 150×150 cm; kr. 8,50. 180×180 cm; kr. 12,50.

I alla boklädor
Förlag af R. Blaedel & Co.,
Stockhol
• **Det passar sig inte.** Handledning i god ton för att undvika misstag i dräkt, uttrycksätt och uppförande. Klotband 1 kr.
• **Qvinnans Lycka.** En gåfva på lefnadsvägen af *Anny Wotho*. Häft. 80 öre; klotband 1 kr. 25 öre.
[174]

Stor slutförsäljning!!!

Under pågående ombyggnad af min butik i n:r 50 Vesterlånggatan
realiseras

i min filial, 61 Drottninggatan 61, samt i herr J. A. Dessles
f. d. lokal, 70 Drottninggatan 70,

hela mitt storartade lager af utsökta kvaliteter i
Svarta och kulörta

Äkta Lyoner-Siden,
Svarta och kulörta

Hel- o. Halfylle-Klädningsstyger,
Garneringstyger,

alla moderna mönster i Siden, Sammet och Peluche,

Schalar o. Plaids af siden och ylle m. m.

till otroligt billiga priser, deribland en del till halfva
värdet och derunder, t. ex.:

Kulört Silkes-Sammet, som kostat 3,50, neds. till 1,68 pr mtr = 1 kr. aln

Svart Helsiden Kappsammet, som kostat 28 kr., neds. till 14 kr. pr

mtr = 8,40 aln

Svart Helsiden Merveilleux, som kostat 2,50, neds. till 1,68 pr mtr =

1 kr. aln

Svart Hellylle Cachemire, dubbel bredd à 1 kr. pr mtr = 60 öre aln

Svart Hellylle Biaritz, dubbel bredd, som kostat 4,17, neds. till 2,50 pr

mtr = 1,50 aln

Svart och kulört Siden-Atlas à 1 kr. pr mtr = 60 öre aln

Kulört Halsiden-Moiré, som kostat 2,50, neds. till 1 kr. pr mtr = 60

öre aln

Kulört Patent-Sammet à 84 öre pr mtr = 50 öre aln

Kulörta Hel- & Halfylle-Klädningsstyger, dubbel bredd, à 1 kr. pr mtr =

60 öre aln

Kulörta Halfylle-Klädningsstyger, dubbel bredd, à 70 öre pr mtr = 42

öre aln

Hellylle-Kläde, 135 cm:s bredd, som kostat 5 kr., neds. till 2,92 pr

mtr = 1,75 aln

Snijl-Schalar, som kostat 17 kr., neds. till 8 kr.

August Carlson,

61 Drottninggatan 61

70 Drottninggatan 70

(hörnet af G:la Kungsholmsbrog.) (Herr J. A. Dessles f. d. lokal.)

[378]

Emaljerade Syltgrytor

af **Anker Heegaards** utmärkta tillverkning finnes till salu i
minut i hvarje välsorterad Jernhandel eller Bosättningsmagasin samt i
parti i *Skoglund & Olssons Gjutgodsupplag*, Lilla Vattu-
gatan n:r 34.

För undvikande af förvel-
ling med andra fabrikat af
samma form, men sämre qua-
litét, bedja vi få fästa upp-
märksamheten på, att *alla körl*
af *Anker Heegaards* i *Köpen-*
hamn tillverkning äro försedda
med vidstående fabriksmärke.

[346]

Klädnings-
tyger

[177]

Profver kostnadsfritt.
Requisitioner fraktfritt.
Obs.! Ett album mode-
planscher medföljer.

Fr. Marcus,
Kongl. Hofleverantör
Stockholm.

H. SACKMANN
Stockholm

Priskuranter gratis.

Försäkrings-Aktiebolaget

Skandia

Stockholm

Klufundkontor: Fredsgatan 18.

[20]

E. J. ANDERSSONS
PIANOLAGER
Försäljning och Uthyrning
Mästersamuelsgatan 26, Stockholm. [41]

K RÅSNÅLAR & **B** ERLOCKER,
föreställande en propeller, på hvilken en
medaljong med John Ericssons
porträtt hvilat: (afbildn. se här nere i hörnet)

N:r 1 af förgylt silfver, kr. 1:75
N:r 2 af silfver, kr. 1:50
N:r 3 af förg. brons,
kr. 1.50.

Profver sändas
omgående mot insän-
dande af vidstående be-
lopp jemte 20 öre till porto.
Då minst 10 st. nålar eller ber-
locker köpas på en gång, lemnas
stor rabatt.

C. C. SPORRONG & Co,
Knapp- & Metallvarufabrikanter,
28 Regeringsgatan 28,
STOCKHOLM.

[357]

SUCHARD.

17 Guld- och Silfvermedaljer. **Suchard's Chocolat.**

Fabriksmärke.

Erkänd utmärkt kvalitet.
Samtliga Suchard's Chocolader äro
garanterade ren Cacao och socker utan
tillsats.

Suchard's Praliner, Gianduja,
Capsules, Noisettes, Nougatines
och andra dessertchocolader rekommenderas.

Suchard's Cacaopulver,
Cacao Soluble, ett rent lösligt pul-
ver i bleckburkar på $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ och $\frac{1}{8}$ kilo,
är drygt, välsmakande och närande.
Af Suchard's Cacaopulver får man
100 koppar på $\frac{1}{2}$ kilo. [21]

SUCHARD.

[262]

Nyhet för damer.

Glacéhandskar:

4 knappar, breda silkessömmar kr. 1: 50
5 snörknäppen, d:o d:o kr. 2:—
6-knapps Mousquetaires kr. 2:—

Obs. Som dessa handskar äro af
bästa kvalitet går jag i ansvar för
hvarje par, som köpes i mina butiker:
Östermalm: 29 Humlegårdsgatan 29,
Söder: 24 Södermalmstorg 24,
Staden: 45 Vesterlånggatan 45,
Obs. Midt för Skräddaregränd.

Carl Malmberg.

Ett större parti kulörta och svarta

DAMSTRUMPOR

hellylle, lämpliga för våren,
à kronor 1,35 pr par i

K. M. LUNDBERGS Bosättningsmagasin

N:r 7 Storkyrkobrinken N:r 7

STOCKHOLM.

[86]